

የትንቢት መንፈስ፡ መምራትና ማስተማር

ሁለቱ የሐበቁቅ ሰሌዳዎች

Jeff Pippenger

2012-10-15

የዕንባቆም ሁለት ጽላቶች 3 ከ 95

መግቢያ፡ የአባቱም ሁለቱ ጽላቶች መሠረት

ይህ ተከታታይ ትምህርት “የዕንባቆም ሁለት ጽላቶች” ተብሎ ይጠራል። እስካሁን ድረስ ከ1843 እና 1850 ሰንጠረዦች የተወሰኑ እውነቶችን እየወሰድን ቆይተናል፤ በዚህ ደረጃ በመጽሐፍ ቅዱስ እነርሱን ለመከላከል ሳይሆን፤ ኤሊን ዋይት እነዚህን እውነቶች እንደምትደግፍ ለማቋቋም ነው። የእኛ ክርክር ይህ ነው። እነዚህን መሠረታዊ እውነቶች ብትክዱ፤ በተመሳሳይ ጊዜ የትንቢትን መንፈስ ደግሞ እየካዳችሁ ነው። ይህን በመዝገቡ ላይ በመጀመሪያ ማስቀመጥ እንፈልጋለን።

የሚለራይት ታሪክና የእኩለ ሌሊት ጩኸት ግምገማ

በመጀመሪያው ትምህርታችን፤ የሚለራውያንን ታሪክ፤ ከ1798 እስከ 1844 ድረስ ያሉትን የመንገድ ምልክቶች አቀረብን። በመጨረሻው ትምህርታችን ግን፤ ከመዘግየቱ ዘመን ጀምሮ እስከ በሩ በጥቅምት 22፤ 1844 ድረስ ተዘግቶ ድረስ ያለውን ታሪክ ይበልጥ በቅርብ መልኩን ተመለከትን፤ ያንንም ጊዜ እንደ “የእኩለ ሌሊት ጩኸት” ለይተን አመለከትን። የእኩለ ሌሊት ጩኸት በኤክስተር የሰፈር ስብሰባ፤ ከነሐሴ 12-17፤ 1844 ወደ ታሪክ ገባ፤ እስከ ጥቅምት 22፤ 1844 ድረስ ቀጠለ። በመጋቢት 1844 የጀመረው የመዘግየቱ ዘመን፤ የእኩለ ሌሊት ጩኸትና መልእክቱን እንዲያውጅ ሕዝብን ያዘጋጀው የማጥራት ሂደት ክፍል ነው።

ትናንት ይህንን በልባችሁና በእምሮአችሁ ልናጸና ተስፋ አድርገን ነበር። በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ስለ መዘግየት ዘመናት የቀረቡ ምሳሌዎች ሁሉ ስለ ዓለም ፍጻሜ ይናገራሉ። ኤሊን ኋይት በ1 ቆሮንቶስ 10፡11 ላይ አስተያየት ስትሰጥ እንዲህ ትላለች፡- “ከጥንቱ ነቢያት እያንዳንዱ የኖረበትን ዘመን ከሚናገር ይልቅ ለዘመናችን ይበልጥ ተናግሯል።” 1 ቆሮንቶስ 10፡11 እንዲህ ይላል፡- “ይህም ሁሉ ለእነርሱ ምሳሌ ሆኖ ደረሰባቸው፤ የዓለምም ፍጻሜ በደረሰብን በእኛ ለምክር ተጻፈ።” የሚለራውያን ታሪክ በዓለም ፍጻሜ ጊዜ የሚፈጸምን ነገር የሚያሳይ ታሪክ ነው። ስለ መዘግየት ዘመንና ከዚያ በኋላ ስለሚከተሉት ነገሮች የሚናገሩ እነዚህ ሁሉ የመጽሐፍ ቅዱስ ታሪኮች፤ በሚለራውያን የመዘግየት ዘመንና በእኩለ ሌሊት ጩኸት ጊዜ የሚፈጸመውን ያመለክታሉ። ታሪክ ሊደገም ስለሆነ እነዚህን ነገሮች ማስተዋል ያስፈልገናል።

P2520፡ የኤሊን ዋይት ድጋፍ

በእነዚህ ቻርቶች ላይ ከተቀመጡት ጉዳዮች ውስጥ ከመጀመሪያው ጉዳይ ጋር እየተገናኘን ቆይተናል፤ ምንም እንኳን ስለ እርሱ ብዙ አልጠቀስንም። ኤሊን ዋይት በግልጽ እንደምትደግፈው ልናሳይ የምንፈልገው የመጀመሪያው ትምህርት 2520 ነው። የመጀመሪያዎቹ ሁለት አቀራረቦች ወደዚህ እንድንደርስ ተዘጋጅተው ነበር። ነገ ጠዋት፤ በዚህ ቻርት ላይ ያለውን ዲይሊ መመልከት እንጀምራለን።

የጌታን መምራትና ማስተማር በማስታወስ

በLife Sketches ገጽ 196 እንጀምር፡- “ጌታ የመራንበትን መንገድና በቀድሞ ታሪካችን ውስጥ የሰጠንን ትምህርት እስከምንረሳ ድረስ በስተቀር ስለ ወደፊቱ የምንፈራው ምንም የለም።” አንድ ክርስቲያን ስለ

ወደፊቱ ሊፈራ የሚገባው ነገር ከመንገድ ወድቆ መጥፋት ብቻ ነው። ሊፈራ የሚገባው ነገር የዘላለም ሕይወትን አለማግኘት ነው። እዚህ ሲስተር ዋይት ከሁለት ነገሮች በስተቀር ስለ ወደፊቱ የምንፈራው ምንም እንደሌለ ትናገራለች። ይህ በአድቪንቴዝም ውስጥ ባለው የትንቢት መንፈስ የተለመደ ክፍል ቢሆንም፣ እርሷ የምትጠቅሰው መሪነት ምን እንደሆነና ምን ዓይነት ትምህርቶችን እንደምትመለከት የሚያብራራ ሰው እጅግ አልፎ አልፎ ብቻ ይሰማል።

እርስዋ የምትጠቅሰው መሪነት የእኩለ ሌሊት ጩኸት ታሪክ መሆኑን እናሳያለን። በእኩለ ሌሊት ጩኸት ታሪክ ውስጥ፣ ክርስቶስ በመዘግየቱ ዘመን፣ በእኩለ ሌሊት ጩኸቱ መምጣትና መታወጅ፣ እንዲሁም በOctober 22, 1844 በሩ በመዘጋቱ ውስጥ እየመራ ነበር። ከእርሱ ጋር በእምነት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ሊገባ የሚችል ሕዝብ እንዲፈጠር ያንን ታሪክ እርሱ አዘጋጀ። ያንን ልዩ ታሪክ፣ እንዲሁም ትምህርቶቹን እንዳንረሳ ልንፈራ ይገባናል።

የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ያመነጨ ልዩ ትምህርት እንዳለ እናሳያለን። ያ ትምህርት በ1840 ዓ.ም. ኦገስት 11 የአቶማን አገዛዝ ውድቀት አልነበረም፣ እንዲሁም በሚለራዊት ታሪክ ውስጥ በሁለተኛው መልአክ መልአክት ታሪክ የመጣው የሙታን ሁኔታ ትምህርት አልነበረም። የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ያመነጨው በሚለራዊት ታሪክ ውስጥ የነበረ ልዩ ትምህርት ነበር፤ በዚያም ጌታ መርቶአል፣ እናም ለወደፊቱ የምንፈራው ምንም የለም፤ ከሆነ ግን እርሱ የመራንበትን እና ያስተማረንን ብንረሳ ብቻ ነው።

የእርሱ መሪነትም ሆነ የእርሱ ትምህርት ምልክት የእኩለ ሌሊት ጩኸት እንደሆነ እንመክራለን። ይህን ክፍል ከኤለን ኋይት የመጀመሪያ ራእይ ዋይት እንደገና እናንብብ፤ “በዚህ መንገድ የአድቪንት ሕዝብ በመንገዱ ሩቅ ጫፍ ወዳለችው ከተማ ይጓዙ ነበር። በመንገዱ መጀመሪያ ከኋላቸው የተቆመ ብሩህ ብርሃን ነበራቸው፤ መልአክም ያ ብርሃን የእኩለ ሌሊት ጩኸት እንደሆነ ነገረኝ። ይህ ብርሃን በመንገዱ ሁሉ ላይ ያበራ ነበር፤ እንዳይሰናከሉም ለእግራቸው ብርሃን ይሰጥ ነበር። ከፊታቸው ጥቂት ቀድሞ ሆኖ ወደ ከተማይቱ የሚመራቸውን ኢየሱስን ዓይኖቻቸውን በእርሱ ላይ ጽኑ አድርገው ቢያቆዩ ደኅና ነበሩ። ነገር ግን ብዙም ሳይቆይ አንዳንዶች ደከሙ። ከተማይቱም እጅግ ሩቅ ናት አሉ፤ ከዚህም በፊት ገብተንባት እንደምንሆን ተስፋ አድርገው ነበር። ከዚያም ኢየሱስ የተከበረችውን ቀኝ ክንዱን በማንሣት ያበረታታቸው ነበር፤ ከክንዱም ከአድቪንት ሰራዊት በላይ የሚውለበለብ ብርሃን ይወጣ ነበር፤ እነርሱም ‘ሃሌሉያ!’ ብለው ይጮኹ ነበር። ሌሎች ግን በችኮላ ከኋላቸው ያለውን ብርሃን ካዱ፣ እስከዚህ ድረስ የመራቸው እግዚአብሔር አልነበረም አሉ።”

እነርሱ የእኩለ ሌሊት ጩኸትን እየካዱ ነው፤ ከዚህም ጋር በተያያዘ በእኩለ ሌሊት ጩኸት ውስጥ ጌታ እየመራቸው አልነበረም ብለው ይከራከራሉ። በእኩለ ሌሊት ጩኸት ውስጥ ያለውን የእግዚአብሔር መሪነት እየካዱ ነው። “ከኋላቸው ያለው ብርሃን ጠፋ፣ እግሮቻቸውንም በፍጹም ጨለማ ተወ፤ ተሰናከሉም፣ ምልክቱንና ኢየሱስን ከዓይናቸው አጡ፣ ከመንገዱም ወደ ታች ባለው ጨለማና ክፉ ዓለም ወደቁ።”

የእኩለ ሌሊት ጩኸት በአውዱ ውስጥ

2520ውን ከመመልከታችን በፊት በአግባቡ በዐውድ ውስጥ ለማስቀመጥ የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ታሪክ እንደገና እንመለከታለን።

ከ The Great Controversy ገጽ 391-395: “ጌታ መምጣቱ በመጀመሪያ የተጠበቀበት ጊዜ በ1844 የጸደይ ወቅት ሲያልፍ”—ይህ የመቆየት ጊዜ፣ የመጀመሪያው ተስፋ መቁረጥ ነው—“እርሱ ይገለጥ ዘንድ በእምነት የተጠበቀበት ለአንድ ጊዜ በጥርጥርና በእርግጠኝነት ማጣት ውስጥ ተጠምደው ነበር። ዓለም እነርሱን ፈጽሞ እንደ ተሸነፉና ማታለያን እንደ ያዙ ሲቆጥራቸው፣ የመጽናናታቸው ምንጭ ግን አሁንም የእግዚአብሔር ቃል ነበር። ብዙዎች መጽሐፍ ቅዱሳትን መመርመራቸውን ቀጠሉ፤ የእምነታቸውን

ማስረጃዎች እንደገና በመመርመር እና ተጨማሪ ብርሃን ለማግኘት ትንቢቶችን በጥንቃቄ በማጥናት።”

ብዙዎች ይህን ካደረጉ፣ ያ ማለት ያላደረጉ አንዳንዶች እንደነበሩ ነው። “እነርሱ” አይልም፤ “ብዙዎች” ይላል—በዚህ ሁለት ወገኖች አሉ። “አቋማቸውን የሚደግፍ የመጽሐፍ ቅዱስ ምስክርነት ግልጽና አሳማኝ እንደሆነ ይታይ ነበር። ሊሳሳቱ የማይችሉ ምልክቶች የክርስቶስ መምጣት ቅርብ መሆኑን ይጠቁሙ ነበር። በኃጢአተኞች መለወጥና በክርስቲያኖች መካከል መንፈሳዊ ሕይወት መታደስ የተገለጠው የጌታ ልዩ በረከት፣ መልእክቱ ከሰማይ እንደሆነ መስክሮ ነበር። እናም ምንም እንኳ አማኞቹ ቅሬታቸውን ማስረዳት ባይችሉም፣ በቀድሞው ተሞክሮአቸው ውስጥ እግዚአብሔር እንደመራቸው እርግጠኞች ነበሩ።”

ከሁለተኛው ምጽአት ዘመን ጋር እንደሚዛመዱ ቁጥረው ከነበሩአቸው ትንቢቶች ጋር ተዋህዶ፣ ለእነርሱ የጥርጥርና የመጠበቅ ሁኔታ በተለይ የተስማማ ትምህርት ተሰጥቶ ነበር፤ ይህም አሁን ለማስተዋለቸው ጨለማ የሆነው ነገር በተገቢው ጊዜ ግልጽ እንደሚሆን በእምነት በትዕግሥት እንዲጠብቁ የሚያበረታታቸው ነበር።

በዚያ አንቀጽ ውስጥ፣ “ከሁለተኛው ምጽአት ዘመን ጋር እንደሚመለከቱ ተቁጥረው ከነበሩ ትንቢቶች ጋር ተጠላልፈው...” ይላል። ሁለተኛው ምጽአት ላይ እንደሚተገበሩ ያመኑት ምን ትንቢቶች ነበሩ? 2520፣ 2300፣ እና 1335 ነበሩ። እነዚህ ሰባቱ የጊዜ ትንቢቶች ሁሉ በ1843 እንደሚያበቁ አመኑ፣ እናም ያ ሁለተኛው ምጽአት ነበር።

ከእነዚህ ትንቢቶች መካከል የዕንባቆም 2፡1-4 ትንቢት ነበረ፡- “በመጠበቂያዬ ላይ እቆማለሁ፡ በግንቡም ላይ እሰፍራለሁ፤ የሚናገረኝንም ለማየት፡ በተገሠጽሁም ጊዜ የምመልሰውን ለማወቅ እጠበቃለሁ። እግዚአብሔርም መልሶ እንዲህ አለኝ፡- ራእዩን ጻፍ፡ በጽላትም ላይ ግልጽ አድርገህ አስቀምጠው፡ የሚያነበው በሩጫ እንዲሄድ። ራእዩን ገና ለተወሰነው ጊዜ ነውና፤ በመጨረሻም ይናገራል፡ አይዋሽምም፤ ቢዘገይም ጠብቀው፡ በእርግጥ ይመጣልና፡ አይዘገይም። እነሆ፡ ነፍሱ የተታበየችው በእርሱ ውስጥ ቅን አይደለችም፤ ጻድቅ ግን በእምነቱ ይኖራል።”

እንደ 1842 ዓ.ም. ጀምሮ፣ በዚህ ትንቢት “ራእዩን ጻፍ፣ እና የሚያነበው በመሮጥ እንዲሄድ በጽላት ላይ ግልጽ አድርገህ ጻፈው” ተብሎ የተሰጠው መመሪያ፣ የዳንኤልንና የራእይን ራእዮች ለማብራራት የትንቢት ሰሌዳ እንዲዘጋጅ ለቻርልስ ፊች ጥቆማ ሰጠው። የዚህ ሰሌዳ መታተምም በእንባቆም የተሰጠው ትእዛዝ ፍጻሜ እንደሆነ ተቆጠረ። ነገር ግን፣ በዚያን ጊዜ በራእዩ ፍጻሜ ውስጥ የሚታይ የሚመስል መዘግየት—የመቆየት ጊዜ—በዚያው ትንቢት ውስጥ እንደተቀረበ ማንም አላስተዋለም። ከተስፋ መቁረጡ በኋላ፣ ይህ ቃል እጅግ ጠቃሚ ሆኖ ታየ፣ “ራእዩን ገና ለተወሰነው ጊዜ ነው፤ በመጨረሻውም ይናገራል እንጂ አይላስብም፤ ቢዘገይም ጠብቀው፤ ፈጽሞ ይመጣልና አይዘገይም። . . . ጻድቅም በእምነቱ ይኖራል።”

ገበታው 1843 እና የትንቢት መንፈስ

መደበኛ ሥራ ወይም መደበኛ ያልሆነ ሥራ ብታከናውኑ ጉዳዩ አይደለም—እነዚህም ኤለን ዋይት ለኮንፈረንስ ሥራና ራስን በራስ የሚደግፍ ሥራ በቅደም ተከተል የተጠቀመቻቸው ቃላት ናቸው። በአድቪንቲዥም ውስጥ ወደ መሪ ራስን በራስ የሚደግፉ አገልግሎቶች ብትሄዱ ወይም ወደ ጄኔራል ኮንፈረንስ ወይም ወደ ባይብሊካል ሪሰርች ኢንስቲትዩት ብትሄዱ፣ ስለ 1843 ቻርቱ ብትጠይቋቸው፣ “በዚህ ቻርት ላይ ብዙ ስህተቶች አሉ” ይላሉ። በዚህ ቻርት ላይ ባሉ አንዳንድ ቁጥሮች ውስጥ ባለው “አንድ ስህተት” ላይ ጌታ እጁን እንዳኖረ የምትልውን ኤለን ዋይትን ይቃረናሉ።

ነገር ግን እነርሱ ራሳቸውን ከእግዚአብሔር ቃል ጋር በተቃረኖ ያቆማሉ። በዕንባቆም ውስጥ፣ ይህ ራእይ “... አይዋሽም” ተብሎ ተጽፎአል። አቅኚዎቹ በ1843 ሰንጠረዥ ላይ ያኖሩት የነበረው ራእይ፣ እነርሱም እንዳደረጉት፣ የዕንባቆም 2 ፍጻሜ ነው። ይህ በዚህ ሰንጠረዥ ላይ ሊያኖሩት የነበረው ራእይ ነው፣ እናም

ዕንባቆም 2 ይህ ራጅይ "... አይወሰንም" ይላል። ስለዚህ፣ ይህ ሰንጠረዥ "በስህተቶች የተሞላ ነው" በምትሉ ጊዜ፣ የትንቢትን መንፈስም ሆነ መጽሐፍ ቅዱስን ትቃወማላችሁ።

ከሕዝቅኤል ትንቢት ውስጥ አንድ ክፍል ለአማኞች የብርታትና የመጽናኛ ምንጭ ደግሞ ነበር፡-
"የእግዚአብሔርም ቃል ወደ እኔ መጣ እንዲህም አለ፡- የሰው ልጅ ሆይ፣ በእስራኤል ምድር
የምትናገሩት፡- ቀኖቼ ረዝመዋል፣ ራጅይም ሁሉ ከንቱ ሆኗል የሚለው ይህ ምሳሌ ምንድር ነው? ስለዚህ
ንገራቸው፡- ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል። . . . ቀኖቼ ቀርበዋል፣ የራጅይም ሁሉ ፍጻሜ። . . . እኔ
እናገራለሁ፣ የምናገረውም ቃል ይፈጸማል፤ ከእንግዲህም ወዲያ አይዘገይም።" "ከእስራኤል ቤት፡-
የሚያየው ራጅይ ለብዙ ዘመናት ወደፊት ነው፡ ስለ ሩቅ ዘመናትም ይትንቢት ዘንድ ይናገራሉ። ስለዚህ
ንገራቸው፡- ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ ከቃሎቼ አንዱም ከእንግዲህ ወዲያ አይዘገይም፣ ነገር ግን
የተናገርሁት ቃል ይፈጸማል።" ሕዝቅኤል 12፡21-25, 27, 28።

ሁለት ዓይነት አምላኪዎች

ልብ በሉ፤ እርሷ ስለ ሁለት ዓይነት አምላኪዎች እየተናገረች ነው። ይህ ተስፋ መቁረጥ በመጣ ጊዜ ብዙዎች
ትንቢቶቹን ማጥናታቸውን ቀጠሉ ትላለች፤ ይህም ያልቀጠለ አንድ ክፍል እንዳለ ያመለክታል። ስለ እነዚህ
ሁለት ክፍሎች ያለውን ልዩነት የበለጠ ብርሃን እናገኛለን።

የሐበቄቅ 2፡1-4 ፍጻሜ ይህ የ1843 ሰንጠረዥ እና የ1850 ሰንጠረዥ ነው። በሐበቄቅም ውስጥ በቁጥር 4
ደድቅ በእምነቱ ይኖራል እና ልቡ ከፍ ያለው ይላል። ይህ ሁለት ዓይነት አምላኪዎችን ይገልጻል። የእኩለ
ሌሊት ጩኸት ታሪክ ሁለት ዓይነት አምላኪዎችን ያመነጩል፣ እነዚህም ሁለቱ ዓይነቶች በሐበቄቅ ውስጥ
ተመልክተዋል።

በሚቀጥለው አንቀጽ ውስጥ፣ ከዕንባቆም 2 እና ከሕዝቅኤል መጥቀስ በኋላ፣ ከክፍሎቹ አንዱን እንዲህ
ትላለች፤ "የሚጠባበቁት።" የሚጠባበቁት እነማን ናቸው? እነርሱ ዳንኤል 12ን የሚፈጽሙ ናቸው፤
"የሚጠባበቅ እስከ 1335ም የሚደርስ ሰው ብጹዕ ነው።" ይህ ክፍል የሚጠባበቁት ነው።

የሚጠባበቁት ሰዎች፣ መጨረሻን ከመጀመሪያ የሚያውቀው እርሱ በዘመናት ሁሉ ውስጥ እያየ ወደ
ታች እንደተመለከተ፣ እንዲሁም ቅሬታቸውን አስቀድሞ በማየት የድፍረትና የተስፋ ቃላትን
እንደሰጣቸው አምነው ደስ አላቸው።

ከምስራቅ አውሮፓ አገሮች በአንዱ ለጥቂት ዓመታት ስትሠራ የነበረች አንዲት እህት ደውላልን። እርሷ
ከዚያው አገር ናት፤ ወደ ዩናይትድ ስቴትስ ተዛውራ ነበር፤ ይህንም መልእክት በተረዳች ጊዜ እንደገና ተመልሶ
ሄደች። በቀድሞ የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ በአገሪቷ ያሉ መሪዎችን እርሷን "በርን እንዲዘጉባት" በመጠየቅ
ስለተገናኙ ተቃውሞ ገጥሟታል። በቅርቡ ግን ጌታ ይህን መልእክት ለቡድኖች እንድታካፍል በሩን ከፈተላት።

ዛሬ ማለዳ ደውላ አንድ እንቅፋት መጓጓዣ መሆኑን አጋራች። ይህን መልእክት ለመጓዣና ለማስተማር መኪና
ያስፈልጋቸው ነበር፣ ነገር ግን ገንዘቡ አልነበራቸውም። ወደዚህ ስፍራ እንደደረሱ ወዲያውኑ፣ በጌታ የተነሣሱ
ከአሜሪካ የሆኑ ወዳጆች መኪና የሚገዙበትን በቂ ገንዘብ ላኩ።

ይህ የተስፋ የቆረጡት ያጋጥማቸው የነበረው አይነት ልምድ ነበር። እነርሱ ተስፋ ቆርጠው ነበር፤ ነገር ግን
ጌታ በመጽሐፍ ቅዱስ ወደ እነርሱ መራቸው እና ለማጽናናት፣ «ይህ ተስፋ መቁረጥ በእኔ መሪነት ነበር። ወደ
ፊት መጓዣን ብቻ ቀጥሉ» አላቸው።

እንዲህ ያሉ የቅዱሳን መጻሕፍት ክፍሎች በትዕግሥት እንዲጠብቁና በእግዚአብሔር ቃል ያላቸውን
መታመን አጥብቀው እንዲይዙ ባልመከሩአቸው ኖሮ፣ በዚያ የፈተና ሰዓት እምነታቸው በወደቀ ነበር።

የአሥሩ ድንግልናዎች ምሳሌ እና የመዘግየቱ ጊዜ

ሲስተር ዋይት ምሳሌውን ስለ አሥሩ ድንግልናዎች ከሐብቅቁቅ 2 ጋር እንዴት እንደምታያያዝ ልብ በሉ፤ ሁለቱም የመዘግየት ጊዜንና ሁለት ወገኖች የአምላኪዎችን ስለሚነጋገሩ ነው።

በማቴዎስ 25 የተገለጸው የአሥሩ ድንግል ምሳሌ ደግሞ የአድቪንቲስት ሕዝብ ተሞክሮን ያብራራል። በማቴዎስ 24፣ ክርስቶስ ለደቀ መዛሙርቱ ስለ መምጣቱና ስለ ዓለም ፍጻሜ ምልክት ለጠየቁት ጥያቄ ምላሽ ሲሰጥ፣ ከመጀመሪያው መምጣቱ እስከ ሁለተኛው ምጽአቱ ድረስ በዓለምና በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ውስጥ ከሚገኙት እጅግ አስፈላጊ ክስተቶች አንዳንዶቹን ጠቅሶ ነበር፤ እነርሱም የኢየሩሳሌም ጥፋት፣ በአረማዊና በጳጳሳዊ ስደቶች ሥር በቤተ ክርስቲያን ላይ የደረሰው ታላቅ መከራ፣ የፀሐይና የጨረቃ ጨለማ መሆን፣ እንዲሁም የከዋክብት መውደቅ ናቸው። ከዚያ በኋላ ስለ መንግሥቱ መምጣቱ ተናገረ፣ እናም መገለጡን የሚጠበቁ ሁለት የአገልጋዮች ክፍሎችን የሚገልጽ ምሳሌ አቀረበ። ምዕራፍ 25 በዚህ ቃል ይከፈታል፤ “በዚያን ጊዜ የሰማያት መንግሥት አሥር ድንግልን ትመስላለች።” በዚህ ስፍራ በመጨረሻዎቹ ዘመናት የምትኖር ቤተ ክርስቲያን በእይታ ትቀርባለች።—አሁን፣ ይህን በሚለር ታሪክ ላይ ትተገብራለች፣ ነገር ግን የምትለውን ልብ በሉ—“በዚህ ስፍራ በመጨረሻዎቹ ዘመናት የምትኖር ቤተ ክርስቲያን በእይታ ትቀርባለች።”—“በመጨረሻዎቹ ዘመናት የምትኖር ቤተ ክርስቲያን” ማን ናት? እኛ ነን።

በምዕራፍ 24 መጨረሻ የተጠቆመው ያው ነው። በዚህ ምሳሌ ውስጥ ልምምዳቸው በምሥራቃዊ የጋብቻ ሥነ-ሥርዓት ክስተቶች ይታያል። “በዚያን ጊዜ የሰማይ መንግሥት መብራቶቻቸውን ይዘው ሙሽራውን ሊቀበሉ ወጡ ከዐሥር ድንግል ጋር ትመስላለች። ከእነርሱም አምስቱ ጠቢባን ነበሩ፣ አምስቱም ሰነፎች ነበሩ። ሰነፎቹ መብራቶቻቸውን ወስደው ከእነርሱ ጋር ዘይት አልወሰዱም፤ ጠቢባን ግን ከመብራቶቻቸው ጋር በዕቃቸው ውስጥ ዘይት ወሰዱ። ሙሽራውም ሲዘገይ ሁሉም አንቀላፏና ተኙ። በሌሊትም መካከል፡- እነሆ። ሙሽራው ይመጣል፤ ልትቀበሉት ውጡ የሚል ጩኸት ሆነ።”

መጀመሪያው የመልአኩ መልእክት እንደ አስታወጀው የክርስቶስ መምጣት፣ የሙሽራው መምጣት እንደሚወከል ተገንዝቦ ነበር። በእርሱ በቅርቡ ሊመጣ መሆኑ በተደረገው አዋጅ ሥር የተስፋፋው ተሃድሶ፣ ድንግል ወደ ፊት መውጣታቸውን ይዘመድ ነበር። በዚህ ምሳሌ፣ እንደ ማቴዎስ 24 ሁሉ፣ ሁለት ወገኖች ተመስለው ቀርበዋል። ሁሉም መብራቶቻቸውን፣ መጽሐፍ ቅዱስን፣ ይዘው በብርሃኑም ሙሽራውን ሊቀበሉ ወጥተው ነበር። ነገር ግን ሰነፎቹ መብራቶቻቸውን ያለ ዘይት ሲወስዱ፣ ጥበበኞቹ በዕቃቸው ውስጥ ዘይት ወስደው ነበር። ጥበበኞቹ የእግዚአብሔርን ጾጋ፣ እንደ አዲስ የሚወልድና የሚያበራ የመንፈስ ቅዱስ ኃይል፣ ቃሉንም ለእግራቸው መብራት ያደረገውን ተቀብለው ነበር። እውነትን ለማወቅ ቅዱሳት መጻሕፍትን ያጡ ነበር፣ የልብና የሕይወት ንጽሕናንም በትጋት ይፈልጉ ነበር። እነዚህ በእግዚአብሔርና በቃሉ ላይ የግል ልምምድና እምነት ያላቸው ነበሩ፤ ይህም በተስፋ መቁረጥና በመዘግየት ሊፈረስ የማይችል ነበር። ሌሎች ግን ከስሜት ግፊት ተነስተው ይንቀሳቀሱ ነበር፤ በወንድሞቻቸው እምነት ላይ ተደግፈው፣ በመልካም ስሜቶች ተርካሽ ሆነው፣ ነገር ግን ስለ እውነት ጥልቅ አስተዋል ወይም እውነተኛ የጾጋ ሥራ የጎደላቸው ነበሩ። ለመዘግየትና ለተስፋ መቁረጥ ዝግጁ አልነበሩም። ፈተና በመጣ ጊዜ እምነታቸው ወደቀ፣ መብራቶቻቸውም ጭልም አለ።

«ሙሽራው ሲዘገይ»

ሙሽራው መዘግየቱ መቼ ነበር? መጋቢት 22፣ 1844 ዓ.ም. እርሱ ይዘገያል። አሁን ምን ሊሆን ነው? እነዚህ ሁለት ክፍሎች ይገለጣሉ።

የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ስንረሳ እና ከመንገዱ ወደ ታች ወዳለው ክፉ ዓለም ስንወርድ፣ ወንጌልን እንዳልተረዳን እናሳያለን። የዘላለም ወንጌል፣ በፈታኝ የትንቢት መልእክት ላይ የተመሠረተ፣ ክርስቶስ ሁለት

ዓይነት አምላኪዎችን በማፍራት የሚፈጽመው ሥራ ነው። ከመዘግየቱ ዘመን እስከ ደጂ መዘጋት ድረስ፣ ይህ የዘላለም ወንጌል ከፍተኛው ጫፍ ነው። በዚህ ስፍራ፣ ጌታ በመዘግየቱ ዘመን ያሉትን ሁለት ዓይነት ሰዎች ወስዶ፣ ከራሱ ጋር ወደ ፍርድ ሊመራቸው እየፈለገ፣ በእውነት ዘይት እንዳላቸው ወይስ እንደሌላቸው ለማረጋገጥ በፈተና ሂደት ውስጥ ያሳልፋቸዋል። ይህም ወርቁን ከጥራጊው፣ ስንዴውን ከእንክርዳዱ፣ ጥበበኞችን ከሰነድኞች በመለየት ክርስቶስ የሚፈጽመው ሥራ ከፍተኛው ጫፍ ነው።

«ሙሽራውም ሲዘገይ ሁሉም አንቀላፏ ተኙም።» በሙሽራው መዘግየት የሚወከለው ጌታ ይመጣል ተብሎ የተጠበቀው ጊዜ ማለፉን፣ ተስፋ መቁረጡን፣ እና የታየውን መዘግየት ነው። በዚህ የእርግጠኝነት እጥረት ዘመን፣ የውጫዊና የግማሽ ልብ ያላቸው ሰዎች ፍላጎት በፍጥነት መናጋት ጀመረ፣ ጥረታቸውም ልል ማለት ጀመረ፤ ነገር ግን እምነታቸው በመጽሐፍ ቅዱስ የግል እውቀት ላይ የተመሠረተ እነዚያ ከእግራቸው በታች የነበረችውን ዓለት ነበራቸው፣ የተስፋ መቁረጥ ማዕበሎችም ሊያጥቧት አልቻሉም። «ሁሉም አንቀላፏ ተኙም፤» አንዱ ወገን በግዴላሽነትና እምነታቸውን በመተው ውስጥ፣ ሌላው ወገን ግን ይበልጥ ግልጽ ብርሃን እስኪሰጥ ድረስ በትዕግሥት ሲጠብቅ ነበር። ሆኖም በፈተናው ሌሊት ውስጥ፣ እነዚህ የኋለኞቹ ደግሞ በአንድ መጠን ቅንዓታቸውንና ቁርጠኝነታቸውን እንደጠፉ ተመሰሉ። የግማሽ ልብ ያላቸውና የውጫዊ ሰዎች ከእንግዲህ ወዲህ በወንድሞቻቸው እምነት ላይ ሊደገፉ አልቻሉም። እያንዳንዱ ሰው ራሱ ሊቆም ወይም ራሱ ሊወድቅ ይገባዋል።

ሲያደናግር ያ ተስፋ መቁረጥ በመጣ ጊዜ፣ ሁለት ወገኖች በተለያዩ ሁኔታ መተኛት ጀመሩ፤ ነገር ግን ጥበበኞቹ ደናግል እንኳ ከቅንዓታቸው አንዳንድ ነገር አጥተው ነበር። ጌታ በዚህ ውስጥ እየመራ ነበር፣ እንዲሁም የእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት በኤክስተር የሰፈረ ስብሰባ ሲመጣ፣ በመካከላቸው አንድ ሥራ ያከናውን ዘንድ ነበር።

የመፈተኛው ሂደት፡ የመዘግየቱ ጊዜ እና የእኩለ ሌሊት ጩኸት

ከ *Spirit of Prophecy* ጥራዝ 4፣ ገጽ 228፡- ይህ ሂደት—የእኩለ ሌሊት ጩኸት፣ ከመቆየት ዘመን እስከ ደጂ መዘጋት ድረስ—ጌታ ሕዝቡን የሚፈትንበት መሆኑን አስታውሱ። በExeter Camp Meeting የተነገረው የእኩለ ሌሊት ጩኸት፣ በአዋጁ እስከ October 22, 1844 ድረስ፣ የዚያ ታሪክ አንድ ክፍል ብቻ ነው። እርሱ ከመቆየት ዘመን ሊለይ አይችልም፤ ምክንያቱም ይህ ዘመን በሁለቱ የአምልኮ ክፍሎች መካከል ለሚያመጣው የእኩለ ሌሊት ጩኸት ውጤት ያዘጋጃል። የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ማስተዋል ይገባችኋል፤ ምክንያቱም ካለስተዋላችሁት ከመንገዱ ትወድቃላችሁ።

እግዚአብሔር ሕዝቡን ሊፈትን ዓልሞ ነበር። እጁ በትንቢታዊ ዘመናት ቆጠራ ውስጥ የተፈጠረውን ስሕተት ሸፈነች። እጁ፣ የጌታ እጅ፣ በትንቢታዊ ዘመናት ቆጠራ ውስጥ ያለውን አንድ ልዩ ስሕተት ሸፈነች፤ “ዘመናት” በብዙ ቁጥር ነው። አድጌን ቲስቶች ይህን ስሕተት አልደረሱበትም፣ ከተቃዋሚዎቻቸውም እጅግ የተማሩት እንኳ አልደረሱበትም። እነዚህ እንዲህ አሉ፡- “የትንቢታዊ ዘመናት ቆጠራችሁ ትክክል ነው። አንድ ታላቅ ክስተት ሊፈጸም ቀርቧል፤ ነገር ግን ሚስተር ሚሊር የሚተነብየው አይደለም፤ የሚሆነው የዓለም መለወጥ ነው እንጂ የክርስቶስ ሁለተኛ ምጽአት አይደለም።”

የመጠበቅ ጊዜው አለፈ፣ ክርስቶስም ሕዝቡን ለማዳን አልተገለጠም። በቅን እምነትና በፍቅር አዳኛቸውን ይጠባበቁ የነበሩት መራራ ተስፋ መቁረጥን ተለማመዱ። ነገር ግን ጌታ ዓላማውን ፈጽሞ ነበር፤ ለመገለጡ እየጠበቁ ነን ብለው የሚናገሩትን ልብ ፈትኖ ነበር። በመካከላቸውም ከእውነት ፍቅር ይልቅ በፍርሃት የተነሣሱ ብዙዎች ነበሩ። የተጠበቀው ክስተት ሳይፈጸም በቀረ ጊዜ፣ እነዚህ ሰዎች እኛ ተስፋ አልቆረጥንም አሉ፤ ክርስቶስ እንደሚመጣ ፈጽሞ አምነው አልነበሩምና። እነርሱም በእውነተኞቹ አማኞች ሐዘን ላይ ለመሰለቅ ቀዳሚዎች መካከል ነበሩ።

ይህ የጌታ አላማ ነበረ። ጌታ በቀድሞ ልምምዳችን እንዴት እንደ መራን እስካልረሳን ድረስ ስለ ወደፊቱ የምንፈራው ነገር የለም፤ እንዲሁም በቀድሞ ልምምዳችን ውስጥ የጌታን ትምህርቶች እስካልረሳን ድረስ የምንፈራው ነገር የለም። ይህን መሪነት ከትምህርቱ መለየት እንደማይቻል እናሳስባለን።

የጄምስ ዋይትና የኤሊን ጂ. ዋይት የሕይወት ማጠቃለያዎች 1888፣ ገጽ 186-187፡- “እግዚአብሔር በ1843 ጊዜው በማለፍ ሕዝቡን ፈተናቸው እና አረጋገጣቸው። እነርሱ በትንቢታዊ ዘመናትን በመቁጠር ያደረጉት ስህተት—ልዩ የሆነ ስህተት—የክርስቶስን መምጣት ይጠባበቁ የነበሩትን አመለካከቶች የሚቃወሙ ምሁራን ዘንድ እንኳ ወዲያውኑ አልተገኘም። እነዚህ ጥልቅ ምሁራን ሚስተር ሚሊር በጊዜው ስሌት ትክክል መሆኑን ገለጹ፣ ምንም እንኳ ያንን ዘመን የሚያክል ክስተት ስለምን እንደሚሆን ከእርሱ ጋር ቢከራከሩም። ነገር ግን እነርሱም ሆነ የእግዚአብሔር በመጠባበቅ የነበረ ሕዝብ በጊዜው ጉዳይ አንድ የጋራ ስህተት ውስጥ ነበሩ።”

እግዚአብሔር በጥበቡ ሕዝቡ በአስተዋይ ሁኔታ ልቦቻቸውን ለመግለጥና እውነተኛ ባሕርያቸውን ለማበልጸግ በትክክል የተዘጋጀ አንድ ተስፋ መቁረጥ እንዲያጋጥማቸው እንዳዘጋጀ ፍጹም እናምናለን፤ ይህም ልቦቻቸውን ለመግለጥ ብቻ ሳይሆን ባሕርያቸውን ለማበልጸግ ደግሞ ነበር፤ ይኸውም በእኩለ ሌሊት ጩኸት የሚመጣው ቀውስ ሲደርስ እንዲገለጥ ወደሚያበቃ ደረጃ ማምጣት ነበር። የመጀመሪያውን የመልአክ መልእክት የተቀበሉት በእግዚአብሔር ፍርዶች ፍርሃት እንጂ እውነትን ስለወደዱና በሰማይ መንግሥት ርስት ለመቀበል ስለተመኙ አልነበረም፤ እነዚህ አሁን በእውነተኛ መልካቸው ተገለጡ። እነርሱም ለኢየሱስ መገለጥ በቅን ልብ የናፈቁና የወደዱ ተስፋ የቆረጡትን ሰዎች ለመሳለቅ ከመጀመሪያዎቹ መካከል ነበሩ። ይህ ከሁሉ የበለጠ የሚመረምር የእግዚአብሔር ፈተና፣ በፈተና ሰዓት እምነታቸውን በመካድ ታላላቅነትንና ነቀፋን የሚሸኹ ሰዎች እውነተኛ ባሕርያቸውን ገለጡ።

ተስፋ ቁርጠው የነበሩት በጨለማ ውስጥ አልተዉም፤ ምክንያቱም በትንቢታዊ ዘመናት ውስጥ በቅን ጸሎት እየመረመሩ ሳሉ ስህተቱ ተገኘ—ያ ልዩ ስህተት—እንዲሁም የትንቢት እርሳስ በመዘግየት ዘመን ውስጥ እየወረደ መሄዱ ተከታተለ። ክርስቶስ ይመጣል በሚል ደስታማ ተስፋ ውስጥ፣ የራእይ የታየው መዘግየት ከግምት ውስጥ አልገባም ነበር፤ እናም ይህ የሐዘን እና ያልተጠበቀ ድንገተኛ ነገር ሆነ። ሆኖም ይህ ፈተና እውነትን በቅንነት የሚያምኑትን ለመግለጥና ለማበርታት እጅግ አስፈላጊ ነበር። የመዘግየት ዘመን እጅግ አስፈላጊ ነበር። እርሱ ሁለቱን ክፍሎች ለማሳየትና በእኩለ ሌሊት ጩኸት ታሪክ እስከ ደጃ መዘጋት ድረስ የሚገለጡትን ባህርያቸውን ማበጠር ለመጀመር ብቻ አልነበረም፤ ነገር ግን በጉዳይ ውስጥ በትክክለኛው ወገን የሚወጡትን ለማበርታት አስፈላጊ ነበር። የመዘግየትን ዘመን ከእኩለ ሌሊት ጩኸት ወይም ከደጃ መዘጋት ልትለዩት አትችሉም።

የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ስትክዱ ያንኑ ታሪክ ትክክላችሁ። የእኩለ ሌሊት ጩኸት በኤክሴተር የሰፈረ ስብሰባ ላይ የሳሙኤል ስኖው መልእክት ብቻ አይደለም፤ የመቆየት ጊዜው ልምምድ ነው። ጌታ ወደዚህ እየመራ ነበር። ለወደፊቱ የምንፈራው ምንም የለም፤ ከእኛ የሚፈለገው በቀደመው ታሪካችን ውስጥ የጌታን መሪነት እንዳንረሳ ብቻ ነው—ይህ የመቆየት ጊዜና የእኩለ ሌሊት ጩኸት ታሪክ፣ በዚያም በሚለራዊት ታሪክ ውስጥ ዘላለማዊውን ወንጌል ወደ ከፍተኛ ጩፍ እያደረሰ ሁለት የአምልኮ ክፍሎችን ያመነጫል።

መጀመሪያ ጽሑፎች፣ ገጽ 74፡- “የ1843 ሰንጠረዥ በጌታ እጅ እንደተመራ አይቻለሁ፤ ሊለወጥም እንደማይገባው፤ ቁጥሮቹም እርሱ እንደፈለገው እንደነበሩ፤ እጁም በአንዳንድ ቁጥሮች ውስጥ ያለውን ስሕተት ከላይ እንደሸፈነና እንደሰወረው፤ እጁ እስኪወገድ ድረስ ማንም እንዳያየው አድርጎ እንደነበር።”

የዓመፅ ምስጢርና የፈተና ሂደት

ብንጊዜ ኖሮን፣ ስለ ዓመፅ ምሥጢር ልንነጋገር እንችል ነበር። የዓመፅ ምሥጢር ከአንድ በላይ ትክክለኛ ትርጓሜ ሊኖረው ይችላል፤ ነገር ግን እዚህ በጌታ ሕዝቡን በሚፈትንባቸው ቅዱሳን ታሪኮች ውስጥ ሰይጣን ክፉን ከመልካም፣ እውነትን ከስህተት ጋር በመቀላቀል የሚሠራውን ሥራ ያመለክታል። በጌታ ሕዝቡን ወደ ፈተና ሂደት በሚያመጣባቸው የመጽሐፍ ቅዱስ ቅዱሳን ታሪኮች ውስጥ፣ ሁልጊዜ የዓመፅ ምሥጢርን—ሰይጣን እውነትን ከስህተት ጋር በመቀላቀል የሚያከናውነውን እንቅስቃሴ—ታያለችሁ። ሰዎች ወደዚህ የፈተና ነጥብ በሚደርሱበት ጊዜ፣ የዓመፅ ምሥጢር ጉዳዮቹን አደብዝዟል።

የኖኅ ፈተና ዘመን በደረሰ ጊዜ፣ መጽሐፍ ቅዱስ ከዚያ በፊት የሰይጣን ዘር ከእግዚአብሔር ዘር ጋር ተቀላቅሎ እንደነበር ይነግረናል። ይህም በኖኅ ዘመን የዓመፅ ምሥጢር እንዲፈጸም ያደረገው ነገር ነበር፤ ይህም በዘፍጥረት ውስጥ የተገለጸው የእግዚአብሔር ልጆች የሰዎችን ሴቶች ሚስቶች አድርገው መውሰዳቸው፣ ሁለቱ ዘሮች መቀላቀላቸው፣ ከኖኅ ፈተና በፊት የሚቀድመው የዓመፅ ምሥጢር ነው።

በሙሴና በቀይ ባሕር ፈተና ጊዜ፣ ቅዱሳን መጻሕፍት በቀይ ባሕርና በሲና የሚፈተን እስራኤል በዚያ እጅግ ረጅም ዘመን ከቆየ በኋላ በግብፅ ትምህርቶች እንደ ተበላሽ ይገልጻሉ። ይህም የዓመፅ ምስጢር ነበር—በሰይጣን ትምህርቶች ተጽዕኖ ሥር መውደቅ።

በአይሁድ ዘመን፣ ሰንሄድሪን የፈተናቸውን ሂደት እንዲጥል መንገዱን ያዘጋጁት የግሪክ ትምህርቶች ነበሩ።

በሚሊራውያን ታሪክ፣ በፕሮቴስታንት ቤተ ክርስቲያናት ውስጥ ያሉ ሚሊራውያን ከ1260 ዓመታት የጳጳሳዊ ተጽዕኖ ብቻ ሳይሆን ወጥተው ነበር፤ ይህም ንጹሑን ዘር ከርኩሱ ዘር ጋር አበላሽቶ፣ ከሚሊራውያን ታሪክ ፈተና በፊት የቀደመ የኃጢአት ምስጢር አመነጨ።

ያ ሁልጊዜ የሚኖር የአመፅ ምስጢር ነው።

የዓመፅ ምሥጢር እንዴት እንደሚሠራ ለመመርመር ከፈለጋችሁ፣ ወደ Patriarchs and Prophets የመጀመሪያው ምዕራፍ ሂዱ። እህት ዋይት ሰይጣን የዓመፅን ምሥጢር በሰማይ እንዴት እንዳከናወነ ትነግረናለች። በሰማይ ውስጥ ማንኛዎቹ መላእክት እንደሚቆዩ እና ማንኛዎቹ እንደሚወገዱ የሚወስን ፈተና ሊኖር ነበር፤ እና ሰይጣንም ያ የፈተና ሂደት ከመጀመሩ በፊት በሰማይ እዚያው የዓመፅን ምሥጢር እያከናወነ ነበር።

ሰይጣን ይህንን ያደረገው ጥርጣሬን በመጨመር፣ ቃሉን ከእግዚአብሔር ቃል በላይ በማስቀመጥ፣ እና ከዚህም የበለጠ አስፈላጊው፣ ሌሎችን የእርሱን ሐሰተኛ ትምህርቶች እንዲናገሩ በመምራት ነው—ይህም ክፉ የሆነ ተግባር ነው። ጥርጣሬን በአእምሮህ ውስጥ ያኖር ነበር፤ ከዚያም አንተ ወጥተህ ያንኑ ጥርጣሬ ለአንድ ቡድን ትናገር ነበር። ማንም ሰው ስለዚያ ጥርጣሬ ቢያማርር፣ ስለ እርሱ ሳይሆን ስለ አንተ ነበር የሚያማርረው።

በቅርቡ፣ በስፖንጎን፣ ዋሽንግተን ያለ አንድ ፓስተር ስለ Early Writings ገጽ 74 ሲናገር፣ “ወደ ኤሊን ዋይት ዘመንና ትውልድ መዝገብ ቃላት፣ ወደ Webster’s Dictionary ሄጄ ነበር፣ እና figures ማለት ከሂሳብ ጋር የሚያያዝ ምንም ነገር አያመለክትም” አለ። ይህን የሰሙ አብዛኞቹ ሰዎች ነገሩን አይመረምሩም ነበር፣ እርሱንም ያምኑት ነበር። ቢያንስ፣ ያ ፓስተር በዚህ ክፍል ውስጥ figures ምንን እንደሚወክሉ ላይ ጥርጣሬ እየዘራ ነበር፤ በእውነቱ ግን እየዋሸ ነበር። Webster’s 1828 Dictionary እንዲህ ይላል፡- FIGURE, n. በሂሳብ ውስጥ፣ ቁጥርን የሚያመለክት ምልክት፣ እንደ 2፣ 7፣ 9።

እርሱ ጥርጣሬን እየገለጸ ነበር፤ የዓመፅ ምሥጢር ተብሎ የተወከለውን ሥራ እየሠራ ነበር። አድቪንቲስቶች ለማየት ፈቃደኞች ከሆኑ፣ በዚህ የምድር ታሪክ ዘመን እውነቱን ራሳችሁ ለራሳችሁ መረዳት እንጂ የሰው ልጆችን መስማት እንዳይገባችሁ እየገለጸላቸው ነበር፤ ምክንያቱም፣ “. . . የዓመፅ ምሥጢር አሁን ወዲሁ

እየሠራ ነው፤”

ቀደምት ጽሑፎች፣ ገጽ 74፡- “. . . ምስሎቹ እርሱ እንደ ፈለገው እንዲሆኑ፣ እጁም በአንዳንዶቹ ምስሎች ውስጥ ባለ ስህተት ላይ እንደ ተዘረጋና እንደ ሸፈነው፣ ስለዚህም እጁ እስኪነሣ ድረስ ማንም ሊያየው እንዳልቻለ።”

ይህ ማሳሰቢያ ነው፣ እና ሥነ-መለኮት ምሁራን ብዙ ጊዜ ይህን ያደርጋሉ። አንድ ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ወይም በትንቢት መንፈስ ውስጥ ምን ማለት እንደሆነ ማስተዋል ከፈለጋችሁ፣ መጀመሪያ ወደ መዝገበ ቃላት አትመልከቱ፤ ወደ ነቢዩ ተመልከቱ። ለምሳሌ፣ ዳንኤል በዳንኤል 8፡11 “taken away” ተብሎ የተተረጎመውን የዕብራይስጥ ቃል rum ይጠቀማል። ሰዎች ይህ ማለት “removed” ነው ብለው ያስባሉ፤ ነገር ግን ዳንኤል rum የሚለውን ቃል ሌሎች አምስት ጊዜ ይጠቀማል፣ እናም በአንዱም ስፍራ “take away” ማለት አይደለም—“ከፍ ማድረግና ክብር ማስገኘት” ማለት ነው። ስለዚህ፣ rum በዳንኤል 8፡11 “take away” ማለት ነው ብሎ ማሰብ ትውፊትን መከተል ነው እንጂ፣ ዳንኤል ቃሉን እንዴት እንደ ተጠቀመበት መከተል አይደለም።

እንዲሁም በኤለን ዋይት ጉዳይ፤ በEarly Writings, 74 ውስጥ “figures” ማለት የሥነ-ጥበብ ምስሎች ወይም ግራፊክስ ነው ብለው መናገር ከፈለጉ፣ “በኤለን ዋይት ዘመን የነበረው መዝገበ ቃላት figures ማለት ሒሳብ ነው አይልም” ማለት ትችላላችሁ፤ አብዛኞቹ ሰዎች ይህን እንደማይመረምሩ በመታመን። ነገር ግን ቢመረምሩት፣ figures በእርግጥ ሒሳብ ማለት መሆኑን ያገኙ ነበር።

ነገር ግን መጀመሪያ የምትመለሱበት ቦታ ራሷ ኤለን ዋይት ናት፤ “figures” በሚለው ምን ማለት ነው? በEarly Writings ገጽ 74 ላይ፣ “እጁ በአንዳንዶቹ ቁጥሮች ስህተት ላይ ነበረና ሸፍኖታል” ትላለች፤ በገጽ 236 ደግሞ፣ “እጁ በትንቢታዊ ዘመናት አቆጣጠር ውስጥ ያለን ስህተት ሸፍኖታል” ትላለች። ነቢይቱ በቃላት “figures” ማለት ትንቢታዊ ዘመናትን—ስሌቱን እንጂ ሥዕሉን እንዳልሆነ—መሆኑን ትገልጻለች።

ስለዚህ ጌታ እጁን በምን ላይ አኖረ? እርሱ እጁን በትንቢታዊ ዘመናት ቆጠራ ውስጥ በነበረ ስህተት—በቁጥሮቹ ላይ አኖረ።

የ2520 ለኤለን ዋይት የሰጠችው ድጋፍ

ዋናው ነጥብ ይህ ነው። እኛ የምናቀርበውን መልእክት ብዙዎች እያቀረቡ ነው፣ እኔም እደግፋቸዋለሁ። ነገር ግን ወደ 2520 እና ኤለን ዋይት ይህን ትንቢት ትክክለኛ ትንቢት እንደሆነ እንደ አመነች በሚመለከት ሲደርስ፣ ይህ ክርክር ነው—ይህ ማስረጃው ነው እና መጀመር ያለባችሁ ከዚህ ነው። ሌሎች ሁሉ ክርክሮች ትክክልና እውነት ናቸው፣ ነገር ግን ይህ መነሻ ነጥብ ነው።

በEarly Writings ገጽ 74 ላይ፣ ጌታ በአንዳንድ ቁጥሮች ስህተት ላይ እጁን እንደ ሸፈነ በሚልበት ስፍራ፣ በዚያው መጽሐፍ ገጽ 236 ላይ የዚህን ትርጉም እንዲህ ብላ ትገልጻለች፡- “የእግዚአብሔርን ሕዝብ በደስታ ተሞልቶ፣ ጌታቸውን በመጠበቅ ሲጠበቅ አየሁ። ነገር ግን እግዚአብሔር ሊፈትናቸው ወደደ።” እርስዎ ስለ Tarrying Time [March 22, 1844]፣ ማለትም ስለ መጀመሪያው ተስፋ መቁረጥ፣ እየተናገረች ነው።

እርሷ ስለ 1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ያለው ታላቁ ተስፋ መቁረጥ እየተናገረች አይደለችም፣ ምክንያቱም በዚያም ደግሞ ሊፈተኑ ነበርና፤ ነገር ግን እዚህ ስለ 1844 ዓ.ም. መጋቢት 22፣ ስለ መቆየት ጊዜ እየተናገረች ነው፤ “እግዚአብሔር ሊፈትናቸው አሰበ።” “እጁም በትንቢታዊ ዘመናት አቆጣጠር ውስጥ ያለውን ስህተት ሸፈነች።” በመቆየት ጊዜ እንዴት ሊፈትናቸው ነበር? እጁን በትንቢታዊ ዘመናት አስተዋል ላይ በመዘርጋት። ለወደፊቱ የምትፈሩት ምንም የለም፤ ከዚህ በቀር፣ ጌታ በሚለራውያን ታሪክ ውስጥና በትምህርቶቹ እንዴት እንደ መራን ካልረሰን።

እነዚህ ትንቢታዊ ዘመናት የመዘገቡን ጊዜ ያመጡ ትምህርቶች ናቸው። “እጁ በትንቢታዊ ዘመናት ቆጠራ ውስጥ ያለውን አንድ ስህተት ሸፈነ። ጌታቸውን የሚጠባበቁት ይህን ስህተት አለውቁትም” —አንድ ስህተት—“ጊዜውንም የተቃወሙ እጅግ የተማሩ ሰዎች ደግሞ እርሱን ማየት አልቻሉም። እግዚአብሔር ሕዝቡ ከተስፋ መቁረጥ ጋር እንዲገናኝ ዐቀደ። ጊዜው አለፈ፤ አዳኛቸውን በደስታ ተስፋ የተጠባበቁትም አዘኑ እና ልባቸው ተሰበረ፤ ነገር ግን የኢየሱስን መገለጥ ያልወደዱ፤ መልእክቱንም በፍርሃት የተቀበሉ እርሱ በተጠበቀበት ጊዜ አልመጣምና ደስ አላቸው። መናገራቸው ልብን አልነካም ሕይወትንም አላነጻም። ጊዜው ማለፍ እንዲህ ያሉ ልቦችን ለመግለጥ በእጅጉ የተመጣጠነ ነበር። እነርሱ እውነት የአዳኛቸውን መገለጥ የወደዱትን ኅዝብተኞችና ተስፋ የቆረጡትን ለመሳለቅ የተመለሱት ቀዳሚዎች ነበሩ። እግዚአብሔር ሕዝቡን በመፈተን እና በፈተና ሰዓት ወደ ኋላ የሚሸሹና የሚመለሱ እነማን እንደሆኑ ለመግለጥ የሚመረምር ፈተና በመስጠቱ የእግዚአብሔርን ጥበብ አየሁ።

ኢየሱስና ሰማያዊው ሠራዊት ሁሉ ነፍሳቸው የወደደችውን እርሱን ለማየት በጣፋጭ ተስፋ የናፈቁትን በርኅራኄና በፍቅር ተመለከቱአቸው። በፈተናቸው ሰዓት ሊያጸኑአቸው መላእክት በዙሪያቸው ይንዣበቡ ነበር። ሰማያዊውን መልእክት መቀበልን ችላ ያሉት ግን በጨለማ ውስጥ ተተዉ፤ እርሱ ከሰማይ የላከላቸውን ብርሃን ሊቀበሉ ስላልፈቀዱ የእግዚአብሔርም ቁጣ በእነርሱ ላይ ነደደ። ጌታቸው ለምን እንዳልመጣ ሊያስተውሉ ያልቻሉት እነዚያ ታማኝ ሆነው ቢያበሰጩም በጨለማ ውስጥ አልተተዉም። ደግሞ የትንቢቱን ዘመናት ለመመርመር ወደ መጽሐፍ ቅዱሳቸው ተመሩ። የጌታ እጅ ከቁጥሮቹ ላይ ተነሣች፤ ስሕተቱም—አንድ ብቻ የነበረው—ተብራራ።

በዚህ ስፍራ በ1843 ቻርቱ ላይ ባሉት ቁጥሮች ውስጥ ያለውን ስሕተት ትገልጻለች፤ እናም እርሷ አስቀድሞ እነዚህ ቁጥሮች ትንቢታዊ ዘመናትን እንደሚወክሉ ገልጻለች። “ትንቢታዊ ዘመናት እስከ 1844 እንደሚደርሱ አይ፣ እናም ትንቢታዊ ዘመናት በ1843 እንደሚያበቁ ለማሳየት ያቀረቡት ያው ማስረጃ፣ በ1844 እንደሚፈጸሙ አረጋገጠ።” ውይይቱ በዚህ ያበቃል! ኤሌን ዋይት በ2520 ላይ የማጽደቅዋን ማኅተም ታኖራለች።

በ1843 ሰንጠረዥ ላይ በ1843 የሚያበቁ መሆናቸውን ያስተዋሉት የትንቢት ዘመናት ሦስት ብቻ ነበሩ፤ 1335፣ 2520፣ እና 2300። እግዚአብሔር እጁ እስኪነሳ ድረስ በአንዳንድ ቁጥሮች ውስጥ ባለው ስህተት—በዚህ ሰንጠረዥ ላይ ባሉት የትንቢት ዘመናት—ላይ እጁን አኑሮ ቆየ። እጁን ባነሣ ጊዜ፣ በታማኝነት ሲጠባበቁ የነበሩት እንደገና የትንቢት ዘመናትን እንዲያጠኑ ተመሩ፤ እናም የትንቢት ዘመናት በ1843 እንደሚዘጉ እንዲያቀርቡ የመራቸው ያው ማስረጃ ከዚያ በኋላ ሁለቱ በ1844 እንደሚያበቁ የሚያረጋግጥ መሆኑ ተገነዘበ።

1335ው በ508 ዓ.ም. ይጀምራል እና በ1843 ይያበቃል። 2520ው በ677 ዓ.ዓ. ይጀምራል እና በዓመቱ ሙሉት ተጽዕኖ ይደርስበታል። አቅኚዎቹ በ1843 እንደሚያበቃ አስበው ነበር፣ ነገር ግን በኋላ 1843ን እንዲተነብዩ ያደረጋቸው ያው ማስረጃ የ2520ው ትንቢት በ1844 እንደተፈጸመ እንደሚያረጋግጥ ተረዱ። የ2300ው ትንቢት በ457 ዓ.ዓ. ይጀምራል፣ እነርሱም በ1843 እንደሚያበቃ አስበው ነበር፤ ነገር ግን ከተስፋ መቁረጡ በኋላ፣ የትንቢታዊ ዘመናትን በማጥናታቸው፣ በ1844 እንደሚያበቃ ተረዱ።

በ1843 ዓ.ም. እንደሚጠናቀቁ ተነግሮ የተጠበቁት ትንቢቶች ሦስት ብቻ ነበሩ፤ ከእነርሱም አንዱ በእርግጥ ይጠናቀቃል፣ እርሱም 1335 ነው። ይህ ትንቢት ጌታ እጁን ያኖረበት አይደለም። ይህም ትንቢት የሚለራውያንን ታሪክ ከቆይታው ዘመን ጀምሮ፣ በእኩለ ሌሊት ጩኸት አልፎ፣ እስከ ጥቅምት 22፣ 1844 ድረስ ያመለክታል።

በትናንትናው አቀራረብ ውስጥ፣ በኤሌን ዋይት የተነገረውን ይህን ጥቅስ እንደ መደረሻ አቅርቦን ነበር፡- “በ1843 እና 1844 የታዩትን ነገሮች ያዩ ዓይኖች ብፁዓን ናቸው።” ይህም “ወደ 1843 የሚመጣ ብፁዕ ነው”

ማለት ነው። በሚቀጥለው አንቀጽ ውስጥ እንዲህ ትላለች፡- “መልእክቱ ተሰጥቷል። እናም ምልክቶቹ የዘመኑ እየተፈጸሙ ስለሆነ፣ የመዝጊያው ሥራ ሊፈጸም ስለሚገባ፣ መልእክቱን በመድገም ላይ ምንም መዘግየት ሊኖር አይገባም። ታላቅ ሥራ በአጭር ጊዜ ውስጥ ይፈጸማል። በእግዚአብሔር ሹመት አንድ መልእክት በቅርቡ ይሰጣል፣ እርሱም ወደ ታላቅ ጩኸት ያብጣል። ከዚያም ዳንኤል ምስክርነቱን ለመስጠት በዕጣው ይቆማል።” Manuscript Releases, ቅጽ 21, 437.

ዳንኤል በዕጣው ውስጥ የሚቆም መሆኑ የዳንኤል 12 ቁጥር 13 ነው። “በ1843 እና በ1844 የታዩትን ነገሮች ያዩ ዓይኖች ብፁዓን ናቸው” የሚለው ቁጥር 12 ነው። ኤለን ኋይት በዳንኤል 12፡12-13 ላይ መለኮታዊ አስተያየት በመስጠት፣ እነዚህ ቁጥሮች ስለ ዘመን ትንቢት እንዳልሆኑ፣ ነገር ግን 1843ንና 1844ን የሚያካትት፣ ከ1843 በተፈጠረ ያልተረዳ መረዳት የተነሣ የመቆየት ጊዜ የሚያመጣ ልምምድ እንደሆነ ትናገራለች። የመቆየት ጊዜው ሲመጣ፣ “የሚጠብቅ ብፁዕ ነው።” ራእይ ቢዘገይም፣ እርሱን ጠብቅ። ከመቆየት ጊዜው ጀምሮ በሩ እስኪዘጋ ድረስ በታማኝነት የሚጠብቅ ሰው ብፁዕ ነው። ታማኝ በ1843 እና በ1844 የሚያየው ነገር ወደ ቅድስተ ቅዱሳን የሚመራው በረከት ነው።

የ1335 ትንቢት በ1843 ተፈጸመ፣ ይህም የእኩለ ሌሊት ጩኸት መምጣቱን ምልክት አደረገ። የ2520 እና የ2300 ትንቢታዊ ዘመናት በ1844 ያበቃሉ። ኤለን ዋይት እንደምትናገረው፣ 2520፣ 2300፣ እና 1335 በ1843 እንደተፈጸሙ እንዲያውጁ ያደረጋቸው ያው ማስረጃ በዚያን ጊዜ እነዚህ በ1844 እንደሚፈጸሙ የሚያረጋግጥ መሆኑ ታወቀ።

ከእግዚአብሔር ቃል የሚወጣ ብርሃን በእነርሱ ሁኔታ ላይ አበራ፣ እነርሱም የመቆየት ጊዜ እንዳለ አገኙ—“እርሱ [ራእይ] ቢዘገይ እንኳ፣ ጠብቀው።” ክርስቶስ ወዲያውኑ እንዲመጣ በነበራቸው ፍቅር የተነሣ፣ እውነተኛ ጠባቂዎችን ለመግለጥ ተብሎ የተወሰነውን የራእይን መዘግየት አልተመለከቱም ነበር። ደግሞም የጊዜ ነጥብ ነበራቸው። ነገር ግን ብዙዎቻቸው በ1843 እምነታቸውን ምልክት ካደረገው ያን ያህል ቅንዓትና ብርታት እንዲኖራቸው ከብርቱ ተስፋ መቁረጣቸው በላይ ሊነሡ እንዳልቻሉ አየሁ።

ሰይጣንና መላእክቱ በእነርሱ ላይ ድል አደረጉ፤ መልእክቱንም ለመቀበል ያልፈለጉት እነርሱ ያንን “ስሕተት” ብለው የጠሩትን ነገር አለመቀበላቸውን በሩቅ አስተዋይነታቸውና በጥበባቸው እየተመሰገኑ ተደሰቱ። ነገር ግን በራሳቸው ላይ የእግዚአብሔርን ምክር እየተቃወሙ እንደነበሩ አላስተዋሉም፤ ከሰይጣንና ከመላእክቱም ጋር ተባብረው ከሰማይ የተላከውን መልእክት በሕይወታቸው እየገለጡ የነበሩትን የእግዚአብሔርን ሕዝብ ለማስቸገር ሥራ ላይ እንደነበሩም አልተገነዘቡም።

በዚህ ታሪክ ውስጥ ሁለት ዓይነት አምላኪዎች አሉ። ያልታመነው ወገን በመጠበቅ ላይ ያሉትን ያፌዘል፤ ነገር ግን መጠበቅ ላይ ያሉት ወደ ትንቢታዊ ዘመናት ይመለሳሉ፣ እናም በ1843 የ2520 እና የ2300 ፍጻሜ እዚያ እንደሆነ እንዲለዩ ያመራቸው ያው ማስረጃ እነርሱ በ1844 እንደተጠናቀቁ ለማረጋገጥ እንደሚያስረዳ ይገነዘባሉ።

ምንም እንኳ ይህን የተጠበቁት ወገኖች ቢያውቁም፣ ከመጀመሪያው ቅር መሰኘት በፊት እንደነበሩት ያህል ለጌታ በእሳት የተነደዱ አልነበሩም። በእኩለ ሌሊት ጩኸት መልእክት እንደገና ይነቃቁ ነበር። የተጠበቁት ወገኖች ከእኩለ ሌሊት ጩኸት በፊት 1844ን፣ የትንቢቶችን ፍጻሜ፣ አስቀድመው ተረድተው ነበር።

መካከለኛው ሌሊት ጩኸት መልእክት በመጠበቅ ላይ ለነበሩት 1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22ን እንዲለዩ አስቻለቸው። በዚያ መረጃ መሠረት ጉዳዩ ብቻ በ1844 ዓ.ም. ውስጥ የሆነ አንድ ጊዜ አልነበረም፤ በዚህ ትክክለኛ ቀን ላይ ነበር፣ ይህም መልእክቱን ኃይል ሰጠው።

ሂደቱን ታያለችሁን? ይህን ልምምድ የሚያመጡት ትምህርቶች ሦስት ትንቢቶች ናቸው፤ 1335፣ 2300፣ እና 2520።

ይህን ከተረዱ በኋላ፣ “ከባቢሎን ውጡ” ብለው ማወጅ ጀመሩ። ይህ የሁለተኛው መልእክት መልእክት ነው።

ግልጽ እንሁን፤ በመዘግየቱ ጊዜ የሚያበቃው ምንድን ነው? የ1843 ሰንጠረዥ አጠቃቀም ነው። እነርሱ ይህን ሰንጠረዥ ተዉት፣ ምክንያቱም ጌታ በ1844 እንደሚመጣ አሁን ገብቶአቸው ነበር፤ ሰንጠረዥ ግን 1843 ይላል ነበር። ስለዚህ፣ ለሁለተኛው የመልእክት መልእክት ታሪክ ሲሉ ሰንጠረዥን ተዉት።

በሁለተኛው መልእክት ታሪክ መልእክታቸው ምን ይሆናል? የመጨረሻው አንቀጽ ያብራራዋል።

በዚህ መልእክት ውስጥ የነበሩ አማኞች በቤተ ክርስቲያኖች ውስጥ ተጨቆኑ። ለአንድ ጊዜ፣ መልእክቱን ሊቀበሉ ያልፈለጉ ሰዎች በልባቸው ያለውን ስሜት በተግባር ከማሳየት በፍርሃት ታግደው ነበር፤ ነገር ግን የጊዜው ማለፍ እውነተኛ ስሜታቸውን ገለጠ። የትንቢታዊ ዘመናት እስከ 1844 እንደሚደርሱ መጠባበቅ የነበረባቸው ሰዎች ለመመስከር እንደተገደዱ የተሰማቸውን ምስክርነት ሊያጸጥቱ ወደዱ።

ምን ዓይነት ትንቢታዊ ዘመናት? 2520፣ 2300፣ እና 1335። በዚህ ታሪክ ውስጥ ይህ መልእክታቸው ነው። አሁንም እንዲህ እያሉ ነው፡- “ገብቶናል! እነዚህ ትንቢቶች እስከ 1844 ድረስ ይዘልቃሉ።” በእኩለ ሌሊት ጩኸት ታሪክ ውስጥ ያላቸው መልእክት የ2520 እና የ2300 ዓመታት ትንቢቶች ናቸው።

ለአንድ ጊዜ፣ መልእክቱን ለመቀበል ያልፈለጉት ሰዎች በልባቸው ያለውን ስሜት በተግባር እንዳያሳዩ በፍርሃት ተገደቡ ነበር፤ ነገር ግን ጊዜው ሲያልፍ እውነተኛ ስሜታቸው ተገለጠ። ትንቢታዊ ዘመናቱ እስከ 1844 እንደሚደርሱ የሚጠባበቁት ሰዎች ለመሸከም እንደተገደዱ የተሰማቸውን ምስክርነት ጸጥ ለማድረግ ይፈልጉ ነበር። አማኞቹ ስህተታቸውን—ልዩ ስህተትን—በግልጽነት አብራሩ፣ እናም ጌታቸውን በ1844 ለምን እንደሚጠብቁ ምክንያቶቹን ሰጡ። ተቃዋሚዎቻቸው ከቀረቡት ኃይለኛ ምክንያቶች ጋር የሚቃረን ክርክር ሊያቀርቡ አልቻሉም። ነገር ግን የቤተ ክርስቲያናቱ ቁጥ ነደደ፤ ማስረጃውን ላለመስማት እና ሌሎች እንዳይሰሙት ምስክርነቱን ከቤተ ክርስቲያናት ውጭ ለማድረግ ቆርጠው ነበር።

የ2520ን ከ2300 ቀኖቹ ጋር በማያያዝ ሲያቀርቡ ምን ይሆናል? በሚለራዊያን ታሪክ ውስጥ ከቤተ ክርስቲያናት ውጭ ተደረጉ፣ ያንንም መልእክት ለማስታገሥ ጥረት ተደረገ።

እግዚአብሔር የሰጣቸውን ብርሃን ከሌሎች ለመከልከል ያልደፈሩ እነዚያ ከቤተ ክርስቲያናት ውጭ ተዘጉ፤ ነገር ግን ኢየሱስ ከእነርሱ ጋር ነበር። እነርሱም በፊቱ ብርሃን ደስ አላቸው። የሁለተኛውን መልእክት መልእክት ለመቀበል ተዘጋጅተው ነበር። “Early Writings,” 235–237።

ስለ 2520 ጥልቅ ጥናት ሳንገባ፣ ለማሳየት የምንሞክረው ነገር ኤሊን ዋይት በ2520 ላይ የማጽደቅዋን ማኅተም እንደምታኖር ነው። ይህን ማየት ካልቻላችሁ፣ ኢየሱስ ከዓይኖቻችሁ ላይ ቅርፊቱን እንዲያስወግድ መጸለይ ያስፈልጋችኋል። ኤሊን ዋይት እንዲህ አላች፤ 1843 እንዲተነብዩ የመራቸው ያው ማስረጃ እነዚያ ትንቢታዊ ዘመናት በ1844 እንዳበቁ ለማረጋገጥ ከዚያ ታይቶ ነበር። እርሷ ሁልጊዜ ትንቢታዊ ዘመናቱን፣ ወይም ቁጥሮቹን፣ በብዙ ቁጥር ትጠቅሳለች። በ1843 ገበታ ላይ በ1843 ያበቁ ሦስት ትንቢታዊ ዘመናት ብቻ አሉ።

በ1843 የሚያበቃው አንዱ፣ 1335ው፣ እርሷ “ቁጥሮች” እና “ትንቢታዊ ጊዜያት” ትላ ዘንድ በሰዎች ጥንቅቅነት ቢያንስ ሁለት ትንቢታዊ ዘመናትን ይጠይቃል። ሶስት ካሉ እና አንዱን ካስወገዱ፣ እርሷ የምታጸድቃቸው ሁለቱ 2520 እና 2300 ናቸው፣ ሌሎች ማንም ምን ቢሉም።

በዚህ ታሪክ ውስጥ፣ የአድቪንቲስቶችን ታላቁ ተስፋ መቁረጥ በጥቅምት 22፣ 1844 ጨምሮ፣ ጌታ ሰዎች በሰው ተጽእኖ ሳይሆን በእግዚአብሔር ቃል ላይ እንዲቆሙ ከአብያተ ክርስቲያናት ውጭ የሚያደርጋቸውን ልምምድ እያመጣ ነበር። ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ወደ ቅድስተ ቅዱሳን ስፍራ ለመግባት ያስፈልጋቸው

እምነት እንዲኖራቸው ያ ልምምድ አስፈላጊ ነበር። ዘላለማዊውን ወንጌል ወደ ፍጻሜ ለማድረስ እርሱ እየፈጸማቸው ነበር።

ምስክርነት የመስራቾቹ፡- ጄምስ ኋይት እና ዩርያስ ስሚዝ

ቀጥሎም፣ ሁለት ፓይነሮች አሉን፤ ጄምስ ዋይት እና ኡርያህ ስሚዝ። እነዚህ ዘመናዊ ሥነ-መለኮት ምሁራን ጄምስ ዋይት በ1863 2520ን እንደ አልተቀበለ እና ኡርያህ ስሚዝም በ1870ዎቹና 1880ዎቹ በጻፎቹ ውስጥ እንደ አልተቀበለው ለመናገር ዋቢ የሚያደርጉባቸው ዋና ሰዎች ናቸው።

እኛ ወደ 1844 ዓ.ም. እና ከዚያም በቅርቡ ወደ ተከተለው ዘመን እንመለሳለን፤ ጄምስ ዋይት እና ዩርያስ ስሚዝ ኤላን ዋይት አሁን የገለጸቸውን ይህንኑ ታሪክ እንዴት እንደሚገልጹ ለማየት። እርሷ ስለ ትንቢታዊ ዘመናት፣ ጌታም እጁን ስለ ማንሳቱ እና ስህተቱ እንዲታይ ስለ መፍቀዱ ትናገራለች፤ እነዚህ ሁለት አቅኚዎችም እንዲሁ ያደርጋሉ።

ኤላን ኋይት “2520” ወይም “ሰባት ዘመን” አትልም፤ ነገር ግን ዩርያስ ስሚዝና ጄምስ ኋይት ይላሉ። በዚህ ታሪክ ውስጥ እውቅና ያገኙት ትንቢታዊ ዘመናት 2520 እና 2300 እንደነበሩ ግልጽ ያደርጋሉ።

ጄምስ ዋይት፣ Review and Herald፣ ቅጽ 1፣ ሐምሌ 9፣ 1851፡- “አንድ ተቃዋሚ እንዲህ ይላል፤ ‘የእኩለ ሌሊት ጩኸት ገና እንዳልተሰጠ አልአምንም።’ እኛም የእኩለ ሌሊት ጩኸት በእኛ ዘንድ እንደተሰማ ወይም መቼም እንደሚሰማ አናምንም። የማቴዎስ 25:6 ጩኸት፣ ‘እነሆ ሙሽራው ይመጣል፣’ በምሥራቃዊ ሰርግ ታሪክ ውስጥ ነው። ነገር ግን በ1844 የበልግ ወራት ውስጥ በመላው የኢድቬንት አካል መካከል አንድ ጩኸት እንደተሰጠ፣ እና ሙሉ በሙሉ እንደተቀበለ፣ ከምሳሌው የእኩለ ሌሊት ጩኸት ጋር በበጎ ሁኔታ የሚነጻጸር መሆኑ፣ በእርሱ ልምምድ የነበራቸው ሰዎች ሊከዱት የማይገባ ነው።”

ጄምስ ዋይት ሰዎች የእኩለ ሌሊትን ጩኸት እየተቃወሙ ከመንገዱም እየወደቁ ያሉበትን ታሪክ እያነሣ ነው። እርሱም ለዚህ ምላሽ እየሰጠ ይህን ታሪክ ያብራራል።

«እርሱ በትክክለኛው ጊዜ መጣ። የምሳሌው ጩኸት ወዲያውኑ መዘግየቱን፣ እንቅልፍ መውሰዳቸውንና መተኛታቸውን ተከትሎ መጣ። ይህም ከተስፋ መቁረጫችን የተነሣ ከደረሰብን መዘግየት በኋላ ተከትሎ መጣ። እኛም በድብታ ሁኔታ ላይ ሳለን ወደ ጆሮአችን ደረሰ። ያ ጩኸት አሥሩን ደናግል ከእንቅልፋቸው አነሣቸው፣ መብራቶቻቸውንም እንዲያዘጋጁ መራቸው። ይህም፣ በመንፈስ ኃይል ታጅቦ፣ የምጽአት ሕዝቡን አነቃቃ፣ መጽሐፍ ቅዱስንም ከዚያ በፊት እንደማያውቁት እንዲመረምሩ አደረጋቸው፣ ራሳቸውንና ዓለማዊ ንብረቶቻቸውንም ሙሉ በሙሉ ለጌታ እንዲቀድሱ መራቸው። ጌታ በ1844 በሰባተኛው ወር እንደሚመጣ ጩኸቱን ያሰሙ ወገኖች የትንቢታዊ ዘመናቹ እስከዚያ ጊዜ እንደሚደርሱ ግልጽ አድርገው አዩ፤ ስለዚህም ምጽአቱ በ1843 እንደሚሆን ለማረጋገጥ ከእነዚያ ዘመናች የቀረበው ማስረጃ፣ በ1844 እንደሚሆን አረጋገጠ። ከዚያም 2300 ቀናቱን በ1843 የሚያበቃ በዚያ የቆጠራ ዘዴ ላይ ስህተት እንዳለ አየን። በምጽአቱ ላይ የጻፉ ተቃዋሚዎች መካከል ይህን ያየ ማንም አልነበረም። ይህ እንዲታይ ጊዜው እስኪደርስ ድረስ የመለኮታዊ አሳቢነት እጅ ስህተቱን ሸፍኖት ነበር። ስህተቱም የነበረው፣ 70 ሳምንታቱ የሚቆጠሩበት ትእዛዝ በወጣበት ጊዜ ከ457 ዓ.ዓ. የዓመቱ ክፍል ቀድሞ እንዳለፈ ምንም ሳይቆጠር፣ 457 ሙሉ ዓመታትን ከ2300 ላይ በመውሰድ 1843 እንዲቀር ማድረግ ነበር።»

“አእምሮአችን ወደ ዚያ የጊዜ ነጥብ [1843] ተመራ፤ ምክንያቱም የተለያዩትን ትንቢታዊ ዘመናች መነሻቸውን የሚያመለክቱት ክስተቶች ተፈጽመዋል ብለው ከሚቆጥሩባቸው ዓመታት ጀምሮ ሲቆጠሩ፣ ሁሉም በዚያ ዓመት የሚያበቁ ይመስሉ ነበር።”

አሁንም በ1843 የሚያበቁ መስሎአቸው የነበሩትን የትንቢታዊ ዘመናት ይነግረናል።

«ይህ ግን የታየ ብቻ ነበር።» በ1843 እንደተጠናቀቁ የታየ ብቻ ነበር። በ1844 እንደተጠናቀቁ ያገኙ ነበር።

“ሰባቱን ዘመናት፣” ወይም 2520 ዓመታትን፣ ከምናሴ ምርኮ እንቁጥራለን፤ ይህም በዘመን ቆጠራዎች መካከል በታላቅ አንድነት BC677 ላይ የተመደበ ነው። እነዚህ የነቢያዊ ዘመናት ናቸው እነርሱ ሲመለከቱአቸው የነበሩት። “ለዚህ ዘመን መጀመሪያ እስከ ዛሬ ድረስ የቁጠርንበት ቀን ይህ ብቻ ነው፤ BC677ንም ከ2520 ዓመታት ሲቀነስ AD1843 ይቀራል። እኛ ግን 2520 ዓመታት እንዲሞሉ ሙሉ 677 ዓመታት BC እና ሙሉ 1843 ዓመታት AD እንደሚያስፈልጉ፣ እንዲሁም ይህ ዘመን ከBC677 መጀመሪያ በኋላ ከተጀመረ መጠን ያህል ወደ AD1844 ውስጥ እንድናራዝመው እንደሚያስገድድን አላስተዋልንም ነበር።”

የ“የአምላካዊ እንክብካቤ እጅ በስህተቱ ላይ እጁን ጋርዶ ጠብቆ ነበር” ተብለው የተጠቀሱት ትንቢታዊ ዘመናት 2520ንም ያካትቱ ነበር።

ኡርያ ስሚዝ፡- “ዘመኑ ከ1843 ዓ.ም. በላይ ሲቀጥል፣ ብዙዎች በሚጠብቁት የመዳናቸው ዓመት ስለ ደረሰባቸው ተስፋ መቁረጥ ምክንያቶቹን መጠየቅ ጀመሩ። በዚያን ጊዜ እንዲህ መሆኑ ታየ፤ ሁሉንም ትንቢታዊ ዘመናት ሁልጊዜ መነሻቸውን እንደ ቀነሰናቸው በዓ.ዓ. ዓመታት ውስጥ ከጀመርን፣ የዘመን ቆጠራችንና የመነሻቸው ቀን ትክክል ነው ብለን ብንወስድ እንኳ፤ እነዚያ ዘመናት እያንዳንዳቸው እስከ 1844 ዓ.ም. ውስጥ በሆነ አንድ ጊዜ ድረስ አይፈጸሙም ነበር። ስለዚህ፣ ከዓ.ዓ. 677 የሚጀምሩት ሰባቱ ዘመናት ወይም 2520 ዓመታት፣ ከዓ.ዓ. 607 የሚጀምረው ታላቁ ኢዮቤል ወይም 2450 ዓመታት [በ1843 ወይም በ1850 ሰንጠረዦች ላይ አልተወከለም።]፣ እና ከዓ.ዓ. 457 የሚጀምሩት የዳንኤል 2300 ዓመታት፤ ከእያንዳንዱ ከእነዚያ ዓመታት ክፍል እነዚህ ትንቢታዊ ዘመናት የተቆጠሩበት ከሆነ፣ መነሻቸውን የሚያመለክቱት የተለያዩ ክስተቶች ከመከሰታቸው በፊት አስቀድሞ አልፎ ነበር፤ ስለዚህ እያንዳንዳቸው ከተለያዩት የዓ.ዓ. ዓመታት መጀመሪያ በኋላ እንደ ጀመሩት መጠን፣ ወይም በእያንዳንዱ ውስጥ ያለውን የዓመታት ቁጥር ለማሟላት፣ ወይም የዘመን ቆጠራችንን ትክክለኛነት ለመፈተን፣ እስከ 1844 ዓ.ም. ውስጥ ድረስ መራዘም ያስፈልጋቸው ነበር። ነገር ግን በእያንዳንዱ የዓ.ዓ. ዓመት ውስጥ እነዚያ የተለያዩ ዘመናት የጀመሩበትን ጊዜ የሚያመለክት ምንም ፍንጭ አልነበረም፤ ስለዚህም በሚያበቁበት ዓመት ውስጥ ያለው ጊዜ በትክክል ሊለይ አይችልም ነበር።”

ኡርያ ስሚዝና ጄምስ ዋይት ሁለቱም በ1844 እንደሚፈጸሙ የታወቁት ትንቢታዊ ዘመናት 2520 እና 2300 ዓመታት መሆናቸውን ይመሰክራሉ፤ ይህንም በEarly Writings ገጽ 236 እና ከዚያ በኋላ ኤላን ዋይት እንደተጠቀሙባቸው ተመሳሳይ አገላለጾች በመጠቀም ነው።

የእውነት ሰንሰለት፡ የዊሊያም ሚሊር የመነሻ ነጥቦች

ቀደምት ጽሑፎች፣ ገጽ 230፡- “እግዚአብሔር መልአኩን” — መልአኩ ገብርኤልን — “የመጽሐፍ ቅዱስን ያላመነ አንድ ገበሬ ልብ እንዲነካ” — ዊልያም ሚሊርን — “ትንቢቶችንም እንዲመረምር ለመምራት ላከው። የእግዚአብሔር መላእክት ያን የተመረጠውን ሰው ደጋግመው ጎበኙት፣ አእምሮውን ለመምራትና ለእግዚአብሔር ሕዝብ ሁልጊዜ ጫለማ ሆነው የነበሩትን ትንቢቶች ለማስተዋል እንዲከፈቱላት። የእውነት ሰንሰለት መጀመሪያ ለእርሱ ተሰጠ፣ ከዚያም በኋላ አንድ ቀለበት ከሌላው ቀለበት ጋር እየፈለገ እንዲቀጥል ተመራ፤ እስከ መጨረሻም በእግዚአብሔር ቃል ላይ በድንቅና በአድናቆት እስኪመለከት ድረስ። በዚያ ፍጹም የሆነ የእውነት ሰንሰለት አየ። እርሱ መነሣሣት የሌለበት እንደሆነ ቆጥሮት የነበረው ያ ቃል አሁን በውበቱና በክብር በፊቱ ተከፈተ። “አንድ የመጽሐፍ ክፍል ሌላውን ይገልጣል” መሆኑን አየ፤ — ገብርኤል መስመር በመስመር፣ እዚህ ጥቂት እና እዚያ ጥቂት

በማነጻጻር የጥቅስ በጥቅስ ማረጋገጥ ብለን የምንጠራውን ዘዴ አሳየው።

ገብርኤል የእውነትን ሰንሰለት መጀመሪያና በቅዱሳን መጻሕፍት ጥቅሶች ማስረጃ የማቅረብ ዘዴ ሰጠው።

ዊልያም ሚሊር፣ Advent Review and Sabbath Herald፣ ኤፕሪል 18፣ 1854፡- “ቅዱሳን መጻሕፍትን ከዚያ የበለጠ በመመርመር እንዲህ ብዬ ደረስሁ፤ የአሕዛብ ልዕልና ሰባቱ ዘመናት አይሁድ በምናሴ ምርኮ ጊዜ ራሳቸውን የቻለ ሕዝብ መሆናቸውን ባቆሙበት ጊዜ መጀመር እንዳለባቸው፣ ይህንም እጅግ የተሻሉት የዘመን ቆጠራ ባለሙያዎች ወደ ክ.ዓ. 677 እንደሚመድቡት፤ 2300 ቀናቸው ከሰባው ሳምንታት ጋር እንደሚጀምሩ፣ እነዚህንም እጅግ የተሻሉት የዘመን ቆጠራ ባለሙያዎች ከክ.ዓ. 457 ጀምሮ እንደሚቆጥሩላቸው፤ 1335 ቀናቸው ዘወትሩ ከመወገዱና ጥፋት የሚያመጣው ርኩሳት ከመቆሙ [ዳንኤል 12፡11] ጋር የሚጀምሩ ስለሆኑ፣ ከአረማዊ ርኩሳቶች መወገድ በኋላ የጳጳሳዊ ልዕልና ከተቋቋመበት ጊዜ ጀምሮ መቆጠር እንዳለባቸው፤ እንዲሁም ልጠይቃቸው በቻልሁት እጅግ የተሻሉት የታሪክ ጸሐፊዎች መሠረት፣ ይህ ከክ.በ. 508 አካባቢ ጀምሮ መወሰን እንዳለበት።”

ኤለን ዋይት ገብርኤል ለዊልያም ሚሊር የእውነትን ሰንሰለት መነሻ እንደሰጠው ትናገራለች፤ ዊልያም ሚሊርም የተሰጡት ሦስቱ የመነሻ ነጥቦች AD508፣ 677BC እና 457BC መሆናቸውን ይመሰክራል። የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ታሪክ ያፈሩ የእነዚህ ትንቢቶች የመነሻ ነጥቦች በመልእኩ ገብርኤል ተሰጥተውት ነበር።

የመጨረሻው ማታለል፡ የትንቢትን መንፈስ መከታተል

የተመረጡ መልእክቶች፣ መጽሐፍ 1፣ 7ጽ፡48፡- “ሰይጣን . . . ከእውነት ለማራቅ ሐሰተኛውን ዘወትር ያስገባል። የሰይጣን በጣም የመጨረሻው ማታለል የእግዚአብሔር መንፈስ ምስክርነትን ከንቱ ማድረግ ይሆናል።” የሰይጣን የመጨረሻ ማታለል የትንቢትን መንፈስ ማጥፋት ነው።

እነዚህን መሠረታዊ እውነቶች ካልተቀበላችሁ፣ በአንድ ጊዜ የትንቢትን መንፈስ እየካዳችሁ ነው። ኤለን ዋይት በ2520 ላይ ድጋፊን ታናገራለች። 2520ን መከታተል ሕፃናትም ከመታጠቢያው ውኃ ጋር አብሮ መጣል ነው።

“ሰይጣን . . . ከእውነት ለማራቅ የሐሰትን ነገር ያለማቋረጥ እየገፋ ያስገባል። የሰይጣን እጅግ የመጨረሻ ማታለል የእግዚአብሔር መንፈስ ምስክርነትን ከንቱ ማድረግ ይሆናል። ‘ራእይ በሌለበት ሕዝቡ ይጠፋል’ (ምሳሌ 29፡18)።” እርሷ ስለ ትንቢት መንፈስ መቃወም እየተናገረች ነው፤ ከዚህም ጋር በተያያዘ፣ ትንቢት መንፈስን ከተቃወሙ፣ ራእይ በሌለበት ሕዝቡ እንደሚጠፋ ትናገራለች። ራእይ ምንድን ነው? ትንቢት መንፈስን ከተቃወሙ፣ የሚያጡት ራእይ የትኛው ነው?

“ራእዩን ጻፍ፣ የሚያነበውም በእርሱ ይሮጥ ዘንድ በጽላቶች ላይ ግልጽ አድርገህ ጻፈው።” ዕንባቆም 2፡2 (KJV)። የትንቢትን መንፈስ ብትክዱ፣ የ1843 ሰንጠረዥን ትክክላችሁ፤ ይህንም ሰንጠረዥ ብትክዱ፣ የትንቢትን መንፈስ እየካዳችሁ ነው።

ሰይጣን በእውነተኛው ምስክርነት ላይ የእግዚአብሔር ቀሪ ሕዝብ ያላቸውን እምነት ለማናወጥ በብልሃት፣ በተለያዩ መንገዶችና በተለያዩ መሣሪያዎች ይሠራል። በምስክርነቶቹ ላይ ሰይጣን የሆነ ጥላቻ ይነድዳል። አንዳንድ ጊዜ “ሰይጣናዊ” ስንል አስፈሪ የክፋት ሥራዎችን እናስባለን፤ ነገር ግን በPatriarchs and Prophets ውስጥ ሰይጣን ጥርጣሬን በማስገባት እንደሚሠራ ተነግሮናል። ይህ በትንቢት መንፈስና በእነዚህ መሠረታዊ እውነቶች ላይ የሚደረገው ሰይጣናዊ ጥቃት ነው። እነዚህን ጥርጣሬዎች የሚያስገቡት ልንታመናቸው የሚገባን ሰዎች በመሆናቸው ነው።

“በምስክሮቹ ላይ ሰይጣናዊ የሆነ ጥላቻ ይነሳል። የሰይጣን ሥራ በእነርሱ ላይ ያለውን የቤተ ክርስቲያናት እምነት ማናወጥ ይሆናል፤ ምክንያቱም የእግዚአብሔር መንፈስ ማስጠንቀቂያዎችና ተግሣጻፊዎች ምክሮች ቢታዘዙ፣ ሰይጣን ማታለያዎቹን ለማስገባትና ነፍሳትን በስሕተቶቹ ለማሰር እንዲሁ ግልጽ መንገድ አያገኝምና።” Selected Messages, book 1, 48.

ይህን በመደምደም፣ እህት ዋይት “ለወደፊት የምንፈራው ምንም የለም፤ ጌታ እስከዚህ ድረስ የመራንበትን መንገድ እና በታሪካችን ያስተማረንን ከረሳን ብቻ ነው” ሲልች፣ እኔ የምለው እርሷ የምትናገረው የጌታ መሪነት ከቆይታው ጊዜ እስከ ዝግ ደጅ ድረስ ያለው ታሪክ መሆኑን ነው—ይህም “የእኩለ ሌሊት ጩኸት” በሚለው ቃል የተወከለው ታሪክ ነው። ለወደፊት የምንፈራው ምንም የለም፤ ከሆነ ግን ጌታ በ“የእኩለ ሌሊት ጩኸት” ልምምድ ውስጥ እንዴት እንደመራን ብንረሳ፣ እንዲሁም ከዚህ መሪነት ጋር የተያያዙትን ትምህርቶች ብንረሳ ብቻ ነው። ይህን ልምምድ ያፈሩት ትምህርቶች ሦስቱ የጊዜ ትንቢቶች ናቸው፤ እነርሱም መጀመሪያቸውን መልአኩ ገብርኤል ለዊልያም ሚሊር ከሰጣቸው ቀኖች ይወስዳሉ። ለወደፊት የምንፈራው ምንም የለም፤ 2520ን ጨምሮ እነዚህን ትምህርቶች ብንረሳ፣ እነዚህም ጌታ ሚሊራውያኑን በዘላለማዊው ወንጌል ጩፍ በኩል ሲመራቸው የ“የእኩለ ሌሊት ጩኸት”ን ልምምድ ያፈሩ ትምህርቶች ናቸው።

ስፓልዲንግ እና ማጋን፣ ገጽ 305–306፡- “አንድ ነገር እርግጥ ነው፤ ከሰባተኛው ቀን አድጌንቲስቶች መካከል ከሰይጣን ሰንደቅ በታች የሚቆሙ ሰዎች በመጀመሪያ በእግዚአብሔር መንፈስ ምስክርነቶች ውስጥ የተከተቱትን ማስጠንቀቂያዎችና ተግሣጾች ላይ ያላቸውን እምነት ይተዋሉ።” መሠረቶቹን ትቃወማለህ ከሆነ፣ የትንቢትን መንፈስ ትቃወማለህ። የትንቢትን መንፈስ ብትቃወም፣ መሠረቶቹን ትቃወማለህ። እነርሱ አብረው ይሄዳሉ። የትንቢት መንፈስ በሌለበት በታ ራጅይ የለም።

ለበለጠ መቀደስና ለእጅግ ቅዱስ አገልግሎት የሚጠራው ጥሪ እየቀረበ ነው፣ እናም መቀረቡን ይቀጥላል። አሁን የሰይጣንን ሐሳብ የሚያስተጋቡ አንዳንዶች ወደ ልባቸው ይመለሳሉ። በአስፈላጊ የኃላፊነት ስፍራዎች ያሉ እውነቱን ለዚህ ዘመን የማያስተውሉ አሉ። መልእክቱ ለእነርሱ መሰጠት አለበት። ቢቀበሉት ክርስቶስ ይቀበላቸዋል፣ ከእርሱም ጋር አብረው የሚሠሩ ሠራተኞች ያደርጋቸዋል። ነገር ግን መልእክቱን መስማት ቢከለክሉ፣ ከጨለማው አለቃ ጥቁር ዓላማ በታች አቋማቸውን ይወስዳሉ።

እኔ ለማለት ተመርቻለሁ፡ ለዚህ ዘመን የተሰጠችው ክቡር እውነት ለሰው አእምሮ ከከፊት ወደ ከፊት ይበልጥ ግልጽ ሆኖ እየተከፈተች እንደምትሄድ። በልዩ ሁኔታ ወንዶችና ሴቶች የክርስቶስን ሥጋ ሊበሉና ደሙንም ሊጠጡ ይገባቸዋል። የማስተዋል እድገት ይኖራል፣ ምክንያቱም እውነት ያለማቋረጥ ለመስፋፋት ብቃት አላትና። የእውነት መለኮታዊ ጀምሮ እርሱን ለማወቅ የሚቀጥሉት ጋር ከዚህ የበለጠ ቅርብ፣ እንዲሁም ከዚያ የበለጠ ቅርብ ጎብኝተው ይገባል። የእግዚአብሔር ሕዝብ ቃሉን እንደ ሰማያዊ እንጀራ ሲቀበሉ፣ መውጣቱ እንደ ንጋት የተዘጋጀ እንደሆነ ያውቃሉ። ሰውነት ምግብ በመብላት አካላዊ ኃይል እንደሚቀበል፣ እንዲሁ እነርሱ መንፈሳዊ ኃይል ይቀበላሉ።

እግዚአብሔር የእስራኤልን ልጆች ከግብፅ ባርነት አውጥቶ በምድረ በዳ አሳልፎ ወደ ከነዓን በመምራቱ ያለውን ዕቅድ በቂ ሁኔታ አንረዳውም።

«ከወንጌል የሚያበሩትን መለኮታዊ ጩረሮች በምንሰበስብበት ጊዜ፣ ስለ አይሁድ ሥርዓት ይበልጥ ግልጽ ማስተዋል እናገኛለን፣ እንዲሁም ስለ አስፈላጊ እውነቶቹ የበለጠ ጥልቅ አድናቆት እናገኛለን። የእውነት ፍለጋችን ገና ያልተፈጸመ ነው። የብርሃን ጩረሮችን ከጥቂቶቹ ብቻ ሰብስብናል። የቃሉ ዕለታዊ ተማሪዎች ያልሆኑ ሰዎች የአይሁድን ሥርዓት ችግሮች አይፈቱም። በቤተ መቅደሱ አገልግሎት የተማሩትን እውነቶች አይረዱም። የእግዚአብሔር ሥራ ስለ ታላቁ ዕቅዱ በሚኖር ዓላማዊ አስተያየት ይታገዳል። ወደፊት ያለው ሕይወት፣ ክርስቶስ በደመናው ዓምድ ተሸፍኖ ለሕዝቡ የሰጣቸውን ሕጎች ትርጉም ትገልጣለች።» Spalding and Magan, 305–306.

እነዚያ የአውሬውን ምልክት የሚቀበሉ አድጌንቲስቶች ከሰይጣን ዓላማ በታች ቆመው፣ በመጀመሪያ የትንቢትን መንፈስ ይክዳሉ።

በዚህ ክፍል ውስጥ ሁለት ዓይነት ሰዎች አሉ፤ ጌታን ለማወቅ የሚከተሉ፣ ሥጋውን ሙብላታቸውንና ደሙን ሙጠጣታቸውን የሚቀጥሉ፣ የእግዚአብሔርንም ቃል ማጥናታቸውን የሚቀጥሉ እነዚያ፤ እና ያንን የማያደርጉ እነዚያ። የእውነት እድገት ገና አልተፈጸመም፤ ስለ መቅደሱ አገልግሎት ገና ያልተነገሩ ነገሮችን ይናገራሉ። በክርስቶስ ዘመን የሆነውን የሥርዓተ ዘመን ለውጥ አጽንኦት ይሰጣሉ፤ ይህም በሚለራውያን ዘመን የሆነውን ለውጥ አስቀድሞ የሚያመለክት ሆኖ፣ ክርስቶስ ከሙታን ፍርድ ወደ ሕያዋን ፍርድ የሚለወጥበትን ሥርዓተ ዘመን ወደፊት የሚያመለክት ነው። ስለ መቅደሱም እና ጌታ በእነዚህ የሥርዓተ ዘመን ለውጦች ውስጥ የመንፈሱን መፍሰስ በማድረግ እንቅስቃሴዎቹን እንዴት እንደሚያሳይ የሚናገሩት ነገሮች ይኖራቸዋል።

ጥቂት ተጨማሪ ጥቅሶች እና እኛ ለመጨረስ ተቃርበናል።

የእኩለ ሌሊት ጩኸትን የሚክዱ እነዚያ ሰባተኛ ቀን አድሼንቲስቶች ከመንገዱ ይወድቃሉ፤ የእግዚአብሔር አመራሮችንና የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ታሪክ የሚያመጡትን የትምህርት አስተምህሮዎች ይክዳሉ። መፍራት ያለብን ይህንኑ ነው—እነዚያን ትምህርቶች መክዳትና ያንን ልምምድ አለመረዳት። እንዲህ በማድረግ የትንቢትን መንፈስ እንክዳለን።

ሲስተር ዋይት በ2520 ላይ የእርሷን የማጽደቅ ማኅተም ታኖራለች። በ1843 ቻርት ላይ በተገለጹ ሌሎች እውነቶች ላይም እንዴት የእርሷን የማጽደቅ ማኅተም እንደምታኖር እናሳያለን።

በዓለም መጨረሻ፣ ይህ ሁሉ በእኛ ታሪክ ውስጥ ወደ ዘላለማዊው ወንጌል ጫፍ ሲደርስ፣ አድሼንቲዝም በዌልያም ሚሊር ተሞክሮ እንደታየው አስቀድሞ የተመሰለውን የሦስት-ደረጃ የፈተና ሂደት ይጋፈጣል።

ዌልያም ሚሊር ሶስት ስህተቶች ፈጸመ፤ (1) የእኩለ ሌሊት ጩኸትን አልተቀበለም እና ከመንገዱ ወደ ታች ወዳለው ክፉ ዓለም ወደቀ። (2) ከዚያ በኋላ በሰው ተጽእኖ፣ በዮሐንስ ሁምስ ታመነ። (3) ሰንበትን አልተቀበለም።

ጥያቄ ተነሣ፡- “ሰንበትን ነበር የከለከለው ወይስ መቅደሱን?” በዚያ የዘመን ክፍል ከምድር ላይ ካለው መቅደስ ወደ ሰማያዊው መቅደስ የተለወጠው ትምህርት ሚሊር በሙሉ ተረድቶት ሳይሆን ይችላል። ኤለን ዋይት ወደ ቅድስተ ቅዱሳን በተመራች ጊዜ፣ በቃል ኪዳን ታቦት ውስጥ ያሉትን ዐሥሩን ትእዛዞች አየች፤ የሰንበትም ትእዛዝ በዙሪያው ቅዱስ ክብር ያለው ብርሃን ነበረው።

ዌልያም ሚሊር የጣለው ነገር የእግዚአብሔር ሕግ—ሰንበት—ነበር። ስለዚህ ሚሊር የእኩለ ሌሊትን ጩኸት አልተቀበለም፤ ከዚያም በሥጋ ላይ ተደገፈ፤ ከዚያም የአውሬውን ምልክት ተቀበለ። ይህም በዓለም መጨረሻ ደግሞ ይደገማል።

ምስክርነቶች፣ ቅጽ 5፣ ገጽ 211፡- “እዚህ እንደምናየው፣ ቤተ ክርስቲያን—የጌታ መቅደሱ—የእግዚአብሔርን ቀጣ መታት በመጀመሪያ የተሰማት ነበረች። እነዚያ ሽማግሌዎች፣ እግዚአብሔር ታላቅ ብርሃን የሰጣቸውና የሕዝቡ መንፈሳዊ ጥቅሞች ጠባቂዎች ሆነው የቆሙት፣ አደራቸውን ከድተው ነበር።” እርሷ በሕዝቅኤል 8 እና 9 ላይ፣ ስለ መታተሙ እየናገረች ነው። እህት ዋይት በሕዝቅኤል 9 ያለው መታተም በራእይ 7 ካለው መታተም ጋር አንድ ነው ትላለች። እርሷ ስለ 144,000ዎቹ የመታተም ዘመን እየተናገረች ነው። ጠባቂዎች ሊሆኑ የነበሩት አደራቸውን እንደከዱ ትናገራለች።

“እንደ ቀደሙት ዘመናት ተአምራትንና የእግዚአብሔር ኃይል የሚታይ ግልጽ መገለጥን መጠበቅ አያስፈልገንም፤ ዘመናት ተለውጠዋል” የሚል አቋም ይዘው ነበር። የመጀመሪያ ስህተታቸው ግን የእኩለ ሌሊት ጩኸትን መቃወም ነበር፤ “በዚህ የእኩለ ሌሊት ጩኸት ታሪክ ውስጥ የተከናወነው ነገር እንደገና አይደገምም” ብለው ይናገሩ ነበር። ከመንገዱ እየወደቁ ነው።

እነዚህ ቃላት የእነርሱን አለማመን ያጠናክራሉ፡ እነርሱም፡- ጌታ መልካም አያደርግም፡ ክፉም አያደርግም ይላሉ። ሕዝቡን በፍርድ ለመቅጣት እጅግ መሐረ ነው ይላሉ። እንዲሁም “ሰለምና ደጎንነት” የሚለው ጩኸት የሚወጣው፡ ዳግመኛ ድምፃቸውን እንደ መለከት ከፍ አድርገው ለእግዚአብሔር ሕዝብ መተላለፋቸውን እና ለያዕቆብ ቤት ኃጢአታቸውን ፈጽሞ የማያሳዩ ሰዎች ዘንድ ነው። እነዚህ የማይጮኹ ዝምተኛ ውሾች የተቈጣ አምላክን የጽድቅ በቀል የሚሰሙ እነርሱ ናቸው። ወንዶች፡ ደናግል፡ እና ትናንሽ ሕፃናት ሁሉ በአንድነት ይጠፋሉ።” Testimonies, volume 5, 211.

ኤርምያስ፡ ስለ ዊልያም ሚሊር ሁለተኛ ውድቀት ሲናገር፡ “እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ በሰው የሚታመን፡ ሥጋንም ክንዱ የሚያደርግ፡ ልቡም ከእግዚአብሔር የሚርቅ ሰው የተረገመ ነው።” ኤርምያስ 17:5 (KJV)። በሰው ብትታመኑ፡ ልባችሁ ከእግዚአብሔር ይርቃል።

ከመጨረሻው ያለው የመጀመሪያው እምቢታ የእኩለ ሌሊት ጩኸት ነው፡ ይህም የእግዚአብሔር ኃይል መገለጥ ድጋሚ ነው። ሁለተኛው በሥጋ ላይ መደገፍ ነው። ሦስተኛው የእሁድ ሕግ ነው።

ሁለት ክፍሎች ብቻ ሊኖሩ ይችላሉ። እያንዳንዱ ወገን በግልጽ ምልክት የታተመ ነው፤ ወይም በሕያው አምላክ ማጎተም፤ ወይም በአውሬው ወይም በምስሉ ምልክት። እያንዳንዱ የአዳም ወንድ ልጅና ሴት ልጅ ክርስቶስን ወይም በርባንን እንደ አለቃው ይመርጣል። እና ራሳቸውን በዓመፀኞች ወገን ላይ የሚያቆሙ ሁሉ ከሰይጣን ጥቁር ሰንደቅ በታች ቆመው አሉ፡ ክርስቶስንም እንደ ጣሉትና እንደ ናቁት ተቆጥረዋል። የሕይወትና የክብር ጌታን ሆነ ብለው እንደ ሰቀሉት ተቆጥረዋል። Review and Herald, January 30, 1900.

አንድ ነገር የተረጋገጠ ነው፤ በሰይጣን ሰንደቅ ሥር አቋማቸውን የሚያደርጉ እነዚያ ሰባተኛውን ቀን የሚጠብቁ አድቪንቲስቶች በመጀመሪያ በትንቢት መንፈስ ላይ ያላቸውን እምነት ይተዋሉ።

አድቪንቲዝም ዊልያም ሚሊር ያልተሳካለትን የሶስት-ደረጃ የፈተና ሂደት ይደግማል። ነገር ግን መላእክት ሚሊርን ከፍ አድርገው ወደ አዳኙ ቤት ለመውሰድ በመጠባበቅ ላይ ናቸው። የአውሬውን ምልክት ለሚቀበሉ አድቪንቲስቶች ግን የሚጠባበቁቸው መላእክት እነዚያ አይደሉም።

ደጋግሜ ያሳየኝ ነገር እንዲህ ነው፤ ያለፉት የእግዚአብሔር ሕዝብ ልምምዶች እንደ ሞቱ እውነታዎች ሊቆጠሩ አይገባም። የእነዚህን ልምምዶች መዝገብ እንደ ያለፈው ዓመት የቀን መቁጠሪያ ልንመለከተው አይገባም። ታሪክ ራሱን ይደግማልና መዝገቡ በአእምሮ ውስጥ ተጠብቆ ሊኖር ይገባል። Publishing Ministry, 175.

ለምን የእኩለ ሌሊት ጩኸትን ማስታወስ ያስፈልገናል? ምክንያቱም ታሪክ እንደገና ሊደገም ነው። በዚህ ታሪክ ውስጥ፡ መናወጥን የሚያመጣው መልእክት 2520 እና 2300 ይሆናል፤ በዚህም ምክንያት ሰዎች ከቤተ ክርስቲያናት ውጭ ይወጣሉ።

ነገር ግን ይህ ታሪክ፣ የእኩለ ሌሊት ጩኸት፣ በእርግጥ እንደገና ሊደገም ነውን፣ ወይስ ብቻ አንድ ታሪክ ነውን? የሚቀጥለውን ጥቅስ ልብ በሉ፡-

በክፋት፣ በማታለልና በስህተት፣ በሞትም ጥላ ውስጥ የተኛ ዓለም አለ፤—እንቅልፍ ውስጥ፣ እንቅልፍ ውስጥ። እነርሱን ለማንቃት የነፍስ ምጥ የሚሰማቸው ማን ናቸው? የትኛው ድምፅ ሊደርስባቸው ይችላል? አእምሮዬ ምልክቱ ወደሚሰጥበት ወደ ፊት ተወሰደ። “እነሆ፡ ሙሽራው ይመጣል፤ እርሱን ለመገናኘት ውጡ።” ነገር ግን አንዳንዶች መብራታቸውን ለመሙላት ዘይቱን ለማግኘት ዘግይተው ይሆናል፤ እናም በጣም ዘግይተው እንዲያውቁ ይደርሳሉ፡ በዘይቱ የሚወከለው ባህርይ የሚተላለፍ እንዳልሆነ። Review and Herald, February 11, 1896.

ይህ የእኩለ ሌሊት ጩኸት ታሪክ በትክክል በፊደል እንደተጻፈው ይደገማል።

ኤለን ኋይት 2520 ትክክለኛ የዘመን ትንቢት መሆኑን እንዲሁም ጌታ የመዘገዮችን ጊዜ ለማመጣት እንደ ተጠቀመበት ተረድታ ነበር፤ ይህ መዘገዮችም ከክርስቶስ ጋር በእምነት ወደ ቅዱስ ቅዱሳን እንዲገቡ ወንዶችንና ሴቶችን ያዘጋጀውን ልምምድ የፈጠረውን ቅሬታ አስከትሎ ነበር።

እስካሁን ድረስ 2520ን ከመጽሐፍ ቅዱስ ለማረጋገጥ አልሞከርንም። በዚህ የዕንባቆም ሁለቱ ጽላቶች ጥናት ውስጥ፣ መጀመሪያ ዛሬ በአድቮኔንቲዝም እየተጣሉ ያሉትን እነዚህን ትምህርቶች ኤለን ኋይት እንደምትደግፍ ግልጽ ለመሆን እንፈልጋለን፤ ከዚያም ወደ መጽሐፍ ቅዱሳዊው ጥናት እንሸጋገራለን።